

ספר מלאכת שלמה

מהגים שלמה ערני זצ"ל חד מרבנן קשישאי בעה"ק חברון ת"ו תלמיד הג"מ בצלאל אשכנזי זצ"ל.

בעזרת בורא קדושים. נתחיל סדר קדשים: ובעזרתו הוזכר ברית אהים. נתחיל מסכת זבחים: וראיתי להעתיק הנה הקדמת הרמב"ם ז"ל על סדר קדשים לרוב תועלתיה למתחילין לעיין בענייני הקרבנות ואפילו לחכמים הנשאלים עיקר מעקריהן השכחה מצויה ביניהן ולכל הפחות בכעוף א' יהנה וישם ויגיל לבו בהן וזהו בעור הקב"ה:

מסכת זבחים

פרק א כל הובחים וכו'. תוס' ר"ס המגדל. וכתבו שם האי אלא שלא עלו וכו' היו כמו רק או כמו אכל ע"כ. ואיתא בגמרא פ"ק דמנחות דף ד' וזכוס' פ' התכלת דף מ"ח. וכתבו הם ז"ל כל הובחים שזבחו וכו' עבודה קמייתא דק"ט ויהי קבלה והולכה וזריקה כדקתני סיפא לקמן ואינו קדש שייך בהקדש או מקבל או מוליך קרבן לזבח ע"מ לזרוק דמו לשם שמעון ע"כ. אמר המלקט לע"ד דכחא דלמיריין דשניו בעלים ליהיה אלא בשוחט ע"מ לזרוק או מקבל ומוליך ע"מ לזרוק כדמוכה בגמרא יומא קתא דנקט תנא כל הובחים שזבחו שלא לשמן ולא קתני שזבחן שלא לשמן וכו'. ועוד אפשר לומר דמאס דזבחן משמע דקרא אכבה שזכר משום הכי נקט שזבחו דקראי נמי אכל הפסולים שזבחו וכדקתני לקמן רפ"ג: אלא שאלא עלו לבעלים לשם הובה. וצריך להביא אחר לחובתו או לזכרו אבל נדבא אש שחט שלא לשמן אלא לזריק אחר דהא אפילו אם אכלה אינו חייב באחריהה חיס' הרב רבינו פרץ ז"ל. ואית דגרסי' שלא עלו לבעלים משום הובה. ועיין במה שפירש ר"ע ז"ל במלת אלא ברפ"ק דמנחות. וביד פ"ד דהלכות מעשה הקרבנות סימן א' וברפ"ג דהלכות פסולי המוקדשין וברפ"ו. ואם היא תודה או כשבי עלתה שזבחו שלא לשמן ס"ל לרבינו הקדוש בפ"ק דתפסחים דף י"ג דלע"ז דהתורה או כשבי עלתה כשרים וגאבלין לשם שלמים בעלמא מכל מקום הלחם אינו נאכל דקוין דכשבים אין שכן עיניה דלא לא עלו לשם חובה אלא שם שלמי דבנה עליהם מי יחירו: חוץ בן הופכת. דבפכה כתיב ועשית פסח עד שיהו כל עשייתו לשם פסח ועוד כתיב ואמרתם זבח פסח הוא שחטא זבחה לשם פסח והיו חרי קראי חד לפסול אש נעשה שלא לשם פסח וחד לפסול אש נעשה שלא לשם בעלים עכ"ל ר"ע ז"ל. אמר המלקט ומלת הוא ילפינן לעכזא לפסול בין בשניו קדש בין בשניו בעלים דאי לאו הוא ה"א קראי ארו לזבוח מן המזבח והואיל ולי קרא בזבחה ס"ה שאר עבודות ורב אמי יליף לה בהיקשא דשלמים בקרא דזבח התורה דהתם נמי כתיב פסח כדתיבא דאמר קרא סמוך לקרא דזבח התורה להקריבו את קרבניהם זה צבור ומעשר ופסח דקראין הכתוב בשלמים מה שלמים בין שניו קדש בין שניו בעלים אף כל בין שניו קדש בין שניו בעלים ומהאי קרא לא ילפינן רק לזבוח כמו שנכתוב בסמוך ומקרא דועשית אש ילפינן לעכז בכל עשייתו בשניו קדש ומקרא דואמרתם זבח פסח לעכז בזבחה בשניו בעלים וכיון דגלי קרא עכזא בזבחה ילפינן שאר עבודות לזבוחא בהקדש. למזבח ה"א ילפינן כלמיתם מה שלמים בין זבחה בין שאר עבודות לא חלקת בהם למזבח כדיליף רב אמי נופיה מואת היול יעשה זבח שלמים שחטא כל עשייתו דהיינו שחטא וקבלה הולכה וזריקה לשם שלמים בלא שני שם בעלים. ושניו קדש יליף לה מקרא דאש זבח שלמים שחטא זבחה לשם שלמים וכן נמי כתיב המקריב את דם הכלבים שחטא קבלה לשם שלמים וזריקה כתיב הזורק את דם השלמים ובהולכה כתיב והקריב הכהן את הכל ואמר מר זו הולכת אברים לכבש אף פסח נמי לא חלקוק בו בין זבחה לשאר עבודות לעכז. ומלת הוא דריש לה לנלווי על הוא דבני אשם דלא ילפינן פסול מיניה כדאבדר ליה ר' יהושע לר' אליעזר שהיה דורש אשם הוא לשמו כשר שלא ישמו פסול וקא מהדר ליה ר' יהושע פסח נאמר זו הוא בשחיטה לפיכך שלא לשמו פסול אלא אשם דלא נכתב בו הוא אלא לאחר הקטרת אימורין והוא עלמו שלא הוקדשו אימוריו כשר לא חייב מיעושה: וחזאת. דבשחטא נמי כתיב חרי קראי כתיב ושחט אהה לחטאת שחטא שחיטה לשם השחט ר"ע ז"ל. אמר המלקט ואע"ג דהאי קרא בשחטא חלב כתיב שחטא דע"י ילפא מינה שכן כרת כמותה ושחטא דשמיעא קול ובטוי שפחים וסומאח מקדש וקדושי אחיין כמה הוד חזשחטא חלב ושחטא נזיר ומגורע דכי פרכת מה לחטאת חלב שכן כרת שחטא נזיר ומגורע יוכיחו מה לחטאת נזיר ומגורע שכן ים עמיה דמיים אחרים שחטא חלב חטאת הוד השוה שבהן חטאת נזיר ומגורע שכן ים עמיה דמיים אחרים שחטא חלב חטאת הוד השוה שבהן דשמיעת הקול ובטוי שפחים וסומאח מקדש וקדושי. ונבי שחטא נזיר כתיב ועשה את

שחטא ואת עלתו שיהו כל עשייתו לשם השחט וכמגורע נמי כתיב ועשה הכהן את השחטא שיהו כל עשייתו לשם השחט. עוד בלשון ר"ע ז"ל וכתיב ולקח הכהן מדם השחטא עד שחטא קבלת הדם וזריקתו לשם השחט ע"כ. אמר המלקט בזריקה כתיב וכשר עליו הכהן מחטאתו שחטא כפרה דהיינו זריקה לשם השחט והכי קרא לעכזא אבל למזבח ילפינן מהיקשא דזבח התורה משלמים כשאר כל הזבחים ומדלמיתם לא חלקת למזבח אף שחטא לא חלקת לעכז וכו': הפסח בזבחו. אבל שלא בזמנו לא והחזאת והאשם בכל זמן. לע"ד דהא דהדר קתני במילתיה דר' אליעזר בפסח בזמנו וכו' אפשר לומר דחטא לרמוז לנו דשמייה דר' אליעזר משום דיליף אשם מנביייה דפסח ושחטא דלע"ז דל"ד אשם לחטאת דהא שחטא דמה למעלה ואשם דמו למטה הא פסח דלמו למטה ופסול וכו' פרכת מה לפסח שכן ימנו קבוע השחטא חטאת וזבחיית אימא משום שנאמר באשם הוא כי שחטא וכו' פרכת מה להשחט שכן נאמר זה הוא בשחיטה אבל אשם לא נאמר בו הוא אלא לאחר הקטרת אימורין והוא ענמו וכו'. הכתיב כחטאת כהם ואין משניין על היתוס: הרחבתא באה על חטא והאשם בא על חטא. ובגמרא רמי רבא הני דללא לשמן לא עלו לבעלים לשם חובה דמשמע דעיקר שמייהו כדריש הא סהמא עלו נמי לבעלים לשם חובה דהי ס"ד סהמא פסול היכי קיימי ב"ד ומתנו תנאי מילתא דמפסיל זה כדקתן לקמן בפ"ד אלא ודאי סהמא עלו לבעלים לשם חובה. ורמיהי דתמן ברפ"ג דמסכת גיטין כל נט שנכתב שלא לשם אשם פסול וסהמא נמי פסול כדקתן התם הכהנא הוסיף גיטין דרין שניה מקום האים ומקום האשה אבל אם כתבו הספר לשם לאה שיהא מוזמן לביטול אדם אלא ששמו כשם אשהו כן פסול. ושני רבא נופיה זבחים כשהם לשמן עומדים וכל כמה דלא עקר שמייהו כדריש לשמן עומדן אשם כשהוא לאו לעירושין עומדת ואפילו זבחה חתת בעלה מ"מ לאו להגרש בנט זה עומדת וגם אם לא ידע לא יגרשה אלא שלא תשמעו אלכך סהמא נמי פסול. ועיין במה שכתבתי שם רפ"ג דגיטין בשם רבינו פרץ ז"ל: ב יוסי בן חזני וכו'. יש להמיה אמאי לא חתא הזבחין לשם פסח ולשם השחט כדנקט ח"ק ברישא כל הזבחים שזבחו וכו' ושמה דח"ק כיון דלזיתירך למיתוי כל הזבחים נקט נמי שזבחו אבל הכא אע"ג דלזיתיריה דח"ק קאי לא חס ונקט לישנא דרוב המשניות ששבויות בלשון שחיטה. ואיתא בפ"ג אלו דברים בפסח. ובגמרא א"ר יוחנן יוכי בין חזני ור' אליעזר אמרו דבר אחד דר' אליעזר נמי פסיל באחרים הנכשתין לשם פסח בזמנו ולשם השחט בכל ימות השנה. ורבא אמר באחרים לשם השחט פלוגי יוסי בן חזני ור' אליעזר דלא פסיל ר' אליעזר אלא באחרים לשם פסח אבל באחרים לשם השחט מנכר ותרתייהו דידיך למילתייהו מהדא ברייתא. והוסי' כתבו בשם ר"ת ז"ל דרבא לא בא אלא לפרש דברי ר' יוחנן ור' יוחנן עלמו מודה דבאחרים לשם השחט פלוגי ולא אמרו דבר אחד אלא מאחרים לשם פסח. ור' יהושע פלוגי עליו דר' אליעזר וס"ל דאף כשהם אחרים לשם פסח בזמנו כשר ולא מפסיל אלא כשהם לשם אחרים וטעמיהו מפורש בגמרא בבבבבבבבב וזויה נמי בפ' המיד נשחט דף ס"ג והתם ס"פ אלו דברים מסקינן דלע"ג דיוסי בן חזני ס"ל כר' אליעזר מ"מ אשם שחט אחרים לשם פסח ביום השבת ס"ל כר' יהושע דפטר דמתמייהו דהתם פ' אלו דברים: שמעון אחי עזריה. פ' היה נוסע דף כ"א. ובמדבר רבה פ' קדושים דף קכ"ג נרסינן שמעון אחי עזריה אומר משמו והלא שמעון היה גדול מעזריה אלא ע"י שהיה עוסק בפרקמיתא ונותן כפיו על שמעון לפיכך נקראת הלכה על שמו ע"כ: לשם גבוה ברוך בשרין. ר' זירא צעי בגמרא אי כשרין ומרזין קאמר וזבחי פלוגי לשם גבוה מכשיר לנמרי ובגמרא פסיל לנמרי ואילו רבנן בהריויהו כשרין ואין מרזין קאמרי או דילמא כשרין ואין מרזין כח"ק קאמר ולא פלוגי אלא בגמרא דלמר פסולין לנמרי. ובעת אצוי לנמרי דכשרין ואין מרזין קאמר מדמרה חתא לאשמועינן בתרתיה בלבי נבוא ומוך דכבוד לאו בר רזוי הוא אלא חתא לנלווי ארישא דכשרין ואין מרזין קאמר ואידחי ליה בגמרא דלילתא היא נופה אשמועינן דלחילו בקלים נמי איכא גבוה ומוך ואע"ג דהא חתא חתא לקמן בפ' כל התדיר הא עיקר והכתיב אנכרא דאהרימי שנה. ונלע"ד דהא דקט

קדשים היא לב

בדמיונה גמורה אביבא דרב דמי דהכי ס"ל לר"מ נבי הרי זו תמורה עולה תמורה שלמים דכפ"ה דמסכת תמורה וסד"ה הוי ר' יוסי בר פלוס תמורה דל"ה ההם יחיד לגבי רבים ולית הלכה כותיה קמ"ל לחכמים דהיינו ת"ק דהוא ר' יוסי דהלכתא כותיה : זה הכלל מפי' גמורה לאחיו עבודה אחת דלמריין בה נמי הכסף לשון ראשון ודפירש ר"ע ז"ל : לאכול בחצוי זית ולהקטיר בחצוי זית. בירושלמי דפסחים פ' תמיד נשחט. וגמורה בני רבא חשב לאטל כוזה צנני בני אדם מאו בחר מחשבה חלוין והא חיבה שיעורא או בחר אוכלין חלוין וליבא שיעורא ופספ ליה אביי מדיוקא דמהתיין דקמי לאכול כהני זית וזקטיר כהני זית כשר שאין אכילה והקטרה מנשרפין הא לאכול ולאכול דומיא דלאכול ולהקטיר והיכי דמי צנני בני אדם שאין זית אחד שלם לאכול אחד מנשרפין ס"מ. ובגמרא דייק חו טעמא דלאכול ולהקטיר הא לאכול ולאכול דבר שאין דרכו לאכול מנשרפין והא קתני רישא לאכול דבר שדרכו לאכול את שדרכו לאכול חין שאין דרכו לאכול לא ואוקי לה ר' ירמיה כר' אליעזר דס"ל מהשבין מאכילה אדם לאכילה מונח ומאכילה מונח לאכילה אדם דהני לקיין בפ"ג פסחים את שובח לאכול דבר שאין דרכו לאכול ולהקטיר דבר שאין דרכו להקטיר כשר ור' אליעזר טס"ל ואביי אמר אפילו תימא רבנן ולא תימא הא לאכול ולאטל דבר שאין דרכו לאכול אלא תימא הא לאכול ולאטל דבר שדרכו לאכול ולא לדיוקא אחא אלא עיקרו גופיה אחא לאשמעינן דלאכול ולהקטיר לא מנשרפין אלא דבשר לאכול ואימורים להקטיר הוי מחשבה דהאי כי אורחיה ודאי כי אורחיה ופד"ה לנשרפין קמ"ל. וביר ספ"ד דהלכות פסולי המוקדשין ובפס"ו סימן ב' :

פרק ג כל הפסולים וכו'. הוסי' פ"ק דקדושין דף ל"ו דפ"ה האיש מקדש דף כ"ב. ובגמרא רפ"ק. וביר ספ"ט דהלכות פסולי המוקדשין סימן ו' וזרפ"ה : דהלכות מעשה הקרבנות וזרפ"ה דהלכות פסולי המוקדשין סימן ב' וסימן כ"ה : שהשיימה בשרה וכו' בנשים. בגמרא מונח דנשי שוחטות אפילו לכתחילה מנשרפין דהא דהני שחטתו ליעדר משום דצנני למתני טמאים לכתחלה לא ולא קאמר משום דצנני למתני נשים דקמי ברישא ומתן השוכה למה שכתוב בהלכות ארץ ישראל דנשי לא יאמרו מפני שדעתן קלה ועוד כהוון צנן שחט ולא ציך ועוד שחטת שחטתן פסולה וגרסה שהם תומרות בעלמא שחיה אומר מדעתו אותו חסס ככתב הלכות א"י חוס' ז"ל הכל וגם צרפ"ק חלוין : ובעברדים ובטמאים נרפסין וכדפירש ר"ע ז"ל. בפירוש ר"ע ז"ל וטמא שחטת בקדשים וכו' לא משכחת לה אלא בספין ארור וכו' שחיה עומד חוץ לעזרה ע"כ. אמר המלקט ודלא כשמעון שהימיש דלמר שחטת צריך שיהיו ידיו בתוך העזרה : לפיכך הם פוסלין. פ' קבלה דף כ"ז : וכולם שקבלו. שם דף כ"ו : אם יש דם הגופש עוד בבהמה וכו'. לשון ר"ע ז"ל עד שאין מחשבתה של אלו פוסלתה בקבלה. אמר המלקט וה"ל לזרקי ומתיתין דקתי שקבלו קמייתא דכלוה עבודות נקם לכיון דפסול אינו ראוי לה לא פסלה מחשבתו אבל אם שחטו פסול מחשבתו וכו' ליתא הקתנה לכיון דכל הפסולין כשרין לשתות פסלה מחשבתו והכי מתירא בגמרא שם פ' קבלה דכרישו פירקין דלעיל דף כ"ו : בפ"ה ר"ע ז"ל ובדבר הראוי לעבודה. אמר המלקט פירש אס מנחה היא מנחת חמים צריך להיות לאפוקי מנחת העומר שהיא של שעורים דלא חייב עליה פגול ליענש כרת על אכילתה. דדבר ההוא אסור הוא וכתוב ממקש ישראל. ומנחת פסח א"ע"ג דשעורים היא דה"ל דבר שאינו ראוי לעבודה ולגבר עון קהיתא אפ"ה איתרבי בה מחשבה לפסול דהא כתיב בה היא דכתיב מנחת קנאות היא כמו במנחת חופא דרמנא קרייה הפאה וזכר שם פ' דהלכות פסולי סי' ל"ד דה"ל כ"ו כ"ז כ"ח וכו' שני סימן ו' ובפ"ד סימן ב' : קבל הבשר וכו'. פ"ק דמילתין דף י"ד ודף ס"ז וסוף י"ז ולב הגזול דף ל"ג : וחזיר. דלא מפסיל בכהי ובפ"ק מפ' לה גמאן דלית ליה הולכה שלא ברנל שמה הולכה כדלית ליה ולצדק כדלית ליה : קבל בימינו וכו'. ירושלמי פ' הויזלו לו דף מ"ב : נשפך מן הכלי. בצנני פ' הויזלו לו דף מ"ח ובפ"ק דמילתין דף פ"ו וסוף פ"ק דמעילה דף ז' ובירושלמי שם ר"פ הויזלו לו דף מ"ב וסוף פ' קבלה דף כ"ה : נחמו ע"ג הבבש. פ' קבלה דף כ"ו. נחמו פסולי זה ע"ג הכבש או שלא כנגד היסוד וכו' יחזור הכשר ויקבל או ס"ל דפסול עושה שירים אשמעין היא הנא דשלא במקומו ולו במקומו דמי לפיכך לא עשא שירים ואי ס"ל דשלא במקומו במקומו דמי והויא לה זריקה גמורה בחדא פסול אשמעינן דאין פסול עושה שירים רש"י ז"ל. זה לשון הרמב"ם בפירושו הודיענו שמאחר שהקבלה כשרה אינה באה לידי פסול מן הפסולים אח"כ. עוד שב לענין אחר ואמר שזה הדם שקבל אותו הכשר ונמנו לפסול אם זרק אותו הפסול וזכיה מקומו שסקרבין אינו נפסל הויזלו זה ששינה השני הזה אינו ראוי לזריקה וכמו שאין מחשבתו פוסלת כמו שאמרנו הויזלו ואינו ראוי לאותה עבודה גם נעשו אינם פוסלין אלא זכא נשאר מדם הפסל שחזור הכשר ויקבל וירוק הדם במקומו פ"ב. וכתב החכם זר"ר סוילימן אוחזה ז"ל נחמו ע"ג הכבש שלא כנגד היסוד פירש רש"י ז"ל דה"ל נחמו ע"ג הכבש או שלא כנגד היסוד אמנם הרמב"ם ז"ל בתנורו כ"ז לשון המשנה נראה מדבריו דחלה קתמי ע"ג הכבש שלא כנגד היסוד דא לא נחמו ע"ג הכבש כנגד היסוד כשר ופירות הענין שא"פ שררה דרומית שבה שכבש אין בה יסוד מ"מ כבר ניכר מקום היסוד שבהי היסוד היה אוכל אמה אחת גדרום צדקן מערבית דרומית ואמה א' בתורה צדקן מורחית לפסולת וכנגד אותה אמה שאוכל גדרום דהא יכר מקום היסוד על פני כולם וכל מה שנגדו כבבש

פרק ד בש"א כל הניתנין וכו'. הוסי' פ' אלו עוברין דף מ"ו ובגמ' דפסחים פ' טאהה דף פ"ט ובפ"ק דסנהדרין דף ד' ובת"כ פירש ז' שהיא ח' דפרשת אחרי מות מסיק לה מקרא דכתיב ואי נתחיו טאה נתנס מתנה אחת כשר. וכולה מתייתין עד סוף סימן ב' ר"פ שני דהלכות פסולי המוקדשין. ועיין בפסח קרבן אהרן פרשת ויקרא פ"ה דצבורא דתפלות : שאם גרנבם. ל"א אס נתנס. ל"א שנתנס. בפירש ר"ע ז"ל שנתנס מתנה אחת דיעבד דכתיב וד' זבחיך יספק ע"כ אמר המלקט ודלא כההוא תנא דמסיק ליה לקרא לנמד על כל הדמים ששפירש מתן דם ליעוד

בדמיונה גמורה אביבא דרב דמי דהכי ס"ל לר"מ נבי הרי זו תמורה עולה תמורה שלמים דכפ"ה דמסכת תמורה וסד"ה הוי ר' יוסי בר פלוס תמורה דל"ה ההם יחיד לגבי רבים ולית הלכה כותיה קמ"ל לחכמים דהיינו ת"ק דהוא ר' יוסי דהלכתא כותיה : זה הכלל מפי' גמורה לאחיו עבודה אחת דלמריין בה נמי הכסף לשון ראשון ודפירש ר"ע ז"ל : לאכול בחצוי זית ולהקטיר בחצוי זית. בירושלמי דפסחים פ' תמיד נשחט. וגמורה בני רבא חשב לאטל כוזה צנני בני אדם מאו בחר מחשבה חלוין והא חיבה שיעורא או בחר אוכלין חלוין וליבא שיעורא ופספ ליה אביי מדיוקא דמהתיין דקמי לאכול כהני זית וזקטיר כהני זית כשר שאין אכילה והקטרה מנשרפין הא לאכול ולאכול דומיא דלאכול ולהקטיר והיכי דמי צנני בני אדם שאין זית אחד שלם לאכול אחד מנשרפין ס"מ. ובגמרא דייק חו טעמא דלאכול ולהקטיר הא לאכול ולאכול דבר שאין דרכו לאכול מנשרפין והא קתני רישא לאכול דבר שדרכו לאכול את שדרכו לאכול חין שאין דרכו לאכול לא ואוקי לה ר' ירמיה כר' אליעזר דס"ל מהשבין מאכילה אדם לאכילה מונח ומאכילה מונח לאכילה אדם דהני לקיין בפ"ג פסחים את שובח לאכול דבר שאין דרכו לאכול ולהקטיר דבר שאין דרכו להקטיר כשר ור' אליעזר טס"ל ואביי אמר אפילו תימא רבנן ולא תימא הא לאכול ולאטל דבר שאין דרכו לאכול אלא תימא הא לאכול ולאטל דבר שדרכו לאכול ולא לדיוקא אחא אלא עיקרו גופיה אחא לאשמעינן דלאכול ולהקטיר לא מנשרפין אלא דבשר לאכול ואימורים להקטיר הוי מחשבה דהאי כי אורחיה ודאי כי אורחיה ופד"ה לנשרפין קמ"ל. וביר ספ"ד דהלכות פסולי המוקדשין ובפס"ו סימן ב' :

פרק ג כל הפסולים וכו'. הוסי' פ"ק דקדושין דף ל"ו דפ"ה האיש מקדש דף כ"ב. ובגמרא רפ"ק. וביר ספ"ט דהלכות פסולי המוקדשין סימן ו' וזרפ"ה : דהלכות מעשה הקרבנות וזרפ"ה דהלכות פסולי המוקדשין סימן ב' וסימן כ"ה : שהשיימה בשרה וכו' בנשים. בגמרא מונח דנשי שוחטות אפילו לכתחילה מנשרפין דהא דהני שחטתו ליעדר משום דצנני למתני טמאים לכתחלה לא ולא קאמר משום דצנני למתני נשים דקמי ברישא ומתן השוכה למה שכתוב בהלכות ארץ ישראל דנשי לא יאמרו מפני שדעתן קלה ועוד כהוון צנן שחט ולא ציך ועוד שחטת שחטתן פסולה וגרסה שהם תומרות בעלמא שחיה אומר מדעתו אותו חסס ככתב הלכות א"י חוס' ז"ל הכל וגם צרפ"ק חלוין : ובעברדים ובטמאים נרפסין וכדפירש ר"ע ז"ל. בפירוש ר"ע ז"ל וטמא שחטת בקדשים וכו' לא משכחת לה אלא בספין ארור וכו' שחיה עומד חוץ לעזרה ע"כ. אמר המלקט ודלא כשמעון שהימיש דלמר שחטת צריך שיהיו ידיו בתוך העזרה : לפיכך הם פוסלין. פ' קבלה דף כ"ז : וכולם שקבלו. שם דף כ"ו : אם יש דם הגופש עוד בבהמה וכו'. לשון ר"ע ז"ל עד שאין מחשבתה של אלו פוסלתה בקבלה. אמר המלקט וה"ל לזרקי ומתיתין דקתי שקבלו קמייתא דכלוה עבודות נקם לכיון דפסול אינו ראוי לה לא פסלה מחשבתו אבל אם שחטו פסול מחשבתו וכו' ליתא הקתנה לכיון דכל הפסולין כשרין לשתות פסלה מחשבתו והכי מתירא בגמרא שם פ' קבלה דכרישו פירקין דלעיל דף כ"ו : בפ"ה ר"ע ז"ל ובדבר הראוי לעבודה. אמר המלקט פירש אס מנחה היא מנחת חמים צריך להיות לאפוקי מנחת העומר שהיא של שעורים דלא חייב עליה פגול ליענש כרת על אכילתה. דדבר ההוא אסור הוא וכתוב ממקש ישראל. ומנחת פסח א"ע"ג דשעורים היא דה"ל דבר שאינו ראוי לעבודה ולגבר עון קהיתא אפ"ה איתרבי בה מחשבה לפסול דהא כתיב בה היא דכתיב מנחת קנאות היא כמו במנחת חופא דרמנא קרייה הפאה וזכר שם פ' דהלכות פסולי סי' ל"ד דה"ל כ"ו כ"ז כ"ח וכו' שני סימן ו' ובפ"ד סימן ב' : קבל הבשר וכו'. פ"ק דמילתין דף י"ד ודף ס"ז וסוף י"ז ולב הגזול דף ל"ג : וחזיר. דלא מפסיל בכהי ובפ"ק מפ' לה גמאן דלית ליה הולכה שלא ברנל שמה הולכה כדלית ליה ולצדק כדלית ליה : קבל בימינו וכו'. ירושלמי פ' הויזלו לו דף מ"ב : נשפך מן הכלי. בצנני פ' הויזלו לו דף מ"ח ובפ"ק דמילתין דף פ"ו וסוף פ"ק דמעילה דף ז' ובירושלמי שם ר"פ הויזלו לו דף מ"ב וסוף פ' קבלה דף כ"ה : נחמו ע"ג הבבש. פ' קבלה דף כ"ו. נחמו פסולי זה ע"ג הכבש או שלא כנגד היסוד וכו' יחזור הכשר ויקבל או ס"ל דפסול עושה שירים אשמעין היא הנא דשלא במקומו ולו במקומו דמי לפיכך לא עשא שירים ואי ס"ל דשלא במקומו במקומו דמי והויא לה זריקה גמורה בחדא פסול אשמעינן דאין פסול עושה שירים רש"י ז"ל. זה לשון הרמב"ם בפירושו הודיענו שמאחר שהקבלה כשרה אינה באה לידי פסול מן הפסולים אח"כ. עוד שב לענין אחר ואמר שזה הדם שקבל אותו הכשר ונמנו לפסול אם זרק אותו הפסול וזכיה מקומו שסקרבין אינו נפסל הויזלו זה ששינה השני הזה אינו ראוי לזריקה וכמו שאין מחשבתו פוסלת כמו שאמרנו הויזלו ואינו ראוי לאותה עבודה גם נעשו אינם פוסלין אלא זכא נשאר מדם הפסל שחזור הכשר ויקבל וירוק הדם במקומו פ"ב. וכתב החכם זר"ר סוילימן אוחזה ז"ל נחמו ע"ג הכבש שלא כנגד היסוד פירש רש"י ז"ל דה"ל נחמו ע"ג הכבש או שלא כנגד היסוד אמנם הרמב"ם ז"ל בתנורו כ"ז לשון המשנה נראה מדבריו דחלה קתמי ע"ג הכבש שלא כנגד היסוד דא לא נחמו ע"ג הכבש כנגד היסוד כשר ופירות הענין שא"פ שררה דרומית שבה שכבש אין בה יסוד מ"מ כבר ניכר מקום היסוד שבהי היסוד היה אוכל אמה אחת גדרום צדקן מערבית דרומית ואמה א' בתורה צדקן מורחית לפסולת וכנגד אותה אמה שאוכל גדרום דהא יכר מקום היסוד על פני כולם וכל מה שנגדו כבבש

ליטוד וכן נמי ללא באיך תנא למטיק ליה לקרא לאשמועינן דמיחנין ברוקא שנתנא
 בשפיכה יא וכן נמי ללא באיך תנא ד' ישמעאל דמטיק ליה להאי קרא לנמד על המשער
 ופסח שטעונין מהן דמים ואפורים לגבי מזבח ככסור והיהו דרשא דמתן דה ליטוד
 נפקא ליה לחנא דידן מקרא דוהכשר דגם ימלא כרבי וביתמין בריקה שנתן
 בשפיכה סבר לה כר' עקיבא דאמר בשלבי פסחים לא זריקה בכלל שפיכה ולא שפיכה
 בכלל זריקה ומקרא דלך בטר שור או בטר כשב או בטר עז וכו' יליף תנא דידן
 דכסור ומשער ופסח טעונין מהן דמים ואפורין לגבי מזבח מדכתיב דמס חלבם ולא
 כתיב דמו חלבו והכי יליף לה בכרייתא ר' יוסי הגלילי והכחו תלתא תנאי דמפקי לקרא
 דורס ובחין וספק להכחו דרשות ס"ל כב"ה דתלתא שנתה מהנה אחת כפר כדלפי
 לה מההני מקרא והכי מסורת והדר ילפי כולו מהמטא. עוד גרסינן בגמרא תלת
 ראב"י אומר בש"ה שתי מתנות שנתה אחת שכלל הכוחים מתירות אח האפורים
 להקמרה ואת הכסור לאכלה ומתנות ששם חשב בשתי המתנות מהשנת פיגול הוי
 פיגול אבל באחת לא כפי דאין מפגלין בחגי מתיר ובה"ה אחת שנתה אחת שכלל
 הכוחים מתרת ומתנות ומתקף עלה רב אשישא ל"ב ליתנייה להא פלוגתא בעדיות
 גבי קולי ב"ה וחומרי ב"ה ומאי קולי דמי הוי לזכ"ה לא פיגול אר"כ חשב
 בשתיבין ולכ"ה פיגול באחת מהן ושאי ליה רבא כי תשלי מתנה אחת צבית מדרש
 תלתא ומתקף עליה ג"ה וב"ה למיזן כיתר הכסור והאפורים נשאלה שמד השואל
 וסאל קהן מתנה ה' בהמטא ושסד הדם באחרו הכסור והאפורים או לא הותרו עמדו
 ב"ה ופגלו עמדו ב"ה והכסור דהו לכו ב"ה לחומרה ומיהו מינה גמרינן דכיון
 דלינה מתרת לגדס חניה מכלת. וכהנו חוס' ז"ל כר' יוחנן מנה בתוספתא כדלפי
 פ"ד אליעזר בן יעקב דבר זה מקולי ב"ה ומחומרי ב"ה שתי מתנות שנתה אחת שכלל
 ומתנות כולל אחת שלא נזכרה בסד פסול ואין בו כרת דברי ב"ה וס"ה
 פגול ויש בו כרת ע"כ ועיין עוד שם: ב' שאם חסר. ל"ה שחזר לא חסר: ה' שחזר
 לפיכך אם נתנם כולם בתקנם ואחת שלא בתקנה. בגמרא דיוק ר"ל הא
 אחת שלא בתקנה וכולה בתקנה פגול ומאי אלימא רבנן הא אמרי ב' שני למנות
 אין מפגלין בחגי מתיר אלא ר"מ ואי ששמה דר"מ התם משום דמפגלין בחגי מתיר
 אפילו כדקתני נמי אלא לאו ש"מ טעמא דר"מ התם נוסח דקסבר כל השטח על
 דעת ראשונה הוא עשה אמר רב שמואל בר רב יוחנן לעולם רבנן הוי ומאי בתקנה
 בתקנה פגול ה' הראשונה עשאל שנתה דהוין לזמנו ואשמועינן ללא תמריק על דעת
 הראשונה עשה ושלא בתקנה ר"ל שנתה חוץ למקומו המזויא מיהו פיגול או שנתה
 שלא לשמו דהא היתה היא ומתנתה שלא לשמו פוסלת בה ומזויאה מידי פגול והה"ה
 דלא נקח בשתיקה לא פיגול ללא אמרינן על דעת ראשונה הוא עשה והאי דקסר
 בתקנה אידי דניקט תנא ברישא בחלוטות תנן אח הראשונה חוץ לזמנה ואת השניה חוץ
 למקומו פגול וחייבין עליו כרת דדוקא נקט חוץ למקומו לאשמועינן רבותא דלא אחיה
 מתנתה חוץ למקומו דשניה ומפקא ליה מידי פגול משום דהוקבע פגול בראשונה שנתה
 אחת מתרת ומפגלת בהם תנא נמי כפא שנתה דה"ה אחיה מתנתה שניה ומפקא ליה
 מידי פגול. אש"ה ללא נריך למיתנייה דהא כלאו הכי נמי לא הוה מיקבע: ג' אלור דברים
 וכו'. ס' הקומץ ושא דף י"ד והקשה שם רש"י ז"ל למה לי בקומץ טעמא דאין לו מחירין
 אלא הוא עשנו מתיר אחרים היוקולי דכלאו הכי נמי פשיטא דקומץ לא מחייב עליה
 משום פגול דהא אי אכיל מיניה פקע פגולו ממנו שברי לא קרבו המחיר כמלתו וחירן
 דהכא מיירי: טון שהיאת האור צרוב דהייב כמאן דקריב המחיר כמלתו כדאמרינן
 בקומץ רבה ומפגלת גמא: ח' מחיר שריים באכילה שנתה האור צרוב והקשה חוס'
 ז"ל לשיורו דאי הוה האור צרוב א"כ פקע פגולו ממנו כדאמר בולא הכא בגמרא
 דלא ירדו נמי ועלו והה"ה אפילו מאכילה כדמשמע בכרתות ס' אמרו לו ומפרס ר"ה
 דשטמא דקומץ לאו משום דהוה מחיר אלא משום דלא שייך בו הרגאה דאי אכלו ולא
 כעסו א"כ לא קרבו מחירין ואי כעסו חוץ כקע פגולו מטלו אפילו מהבוא לרעא
 והא דקאמר בגמרא ומזויא חגי את ה' דהוקבע בהדי הנהו דאין לו מחירין ל"ה ליה ורבו
 פגרים ליהיה ח"כ כדי נסבה ע"כ ועוד האריכו הכא בגמרא ע"ה. ועיין בספר קרבן
 אהרן פ' לו פ"ג. וכולה הויה מחירין עד סוף פסוק ל' פ"ה דהלכות פסולי המוקדשין
 סי' ז' ח' ו' חוס' פ' הויאו לו דף מ"ה: ו' הרלבוגה. וא"ה וברי לזונה הקומץ
 מתיר ואש"ה פיגול להקמיה קודם הקומץ כדאמרינן בקומץ ושא מ"מ קודם הקמיה
 ודאי כהא דאין להקמיה ו' דמ"מ לא הוי לזונה דומיא דשלמים לזונה היא נוסח
 מתיר שמתרת שריים לאכילה ועיקר פגול שלמים ואש"ה דשיך פגול באפורים ואש"ה
 למתיר הכסור דכל כמה דלא מקרי אפורים כהנים לא מני אכלי כסר מ"מ לא
 חגיב מתיר כיון דלא עשאו או אכדו שרי כסר באכילה ושד י"ל לזונה כגון זריקה
 מתיר בעבודה המזבח ולא הויה מחירין עד סוף פסוק ל' פ"ה דהלכות פסולי המוקדשין
 סדס וא"ה אמאי לא חגיב הכא עמים כי הכי דחגיב לזונה אש"ה ללא חויה לאכילה
 דאי הוה לכו מחירין הוה חגיב עליהם משום פגול כמו שחייבים עליהם משום שומאה
 אכל אין להם מחירין וכה עומן מחירין ו"ל דלא שייך למיתני עמים וכו' והעלו דשמה
 דאש"ה דחייבין על הכהנים משום שומאה אין חייבין עליהם משום פגול דלאו קרבן גמור
 הן לרבנן דלפני עליה דרבי ב' הקומץ רבה דלא צנו מליחה דמכשירי קרבן כס'
 ולא קרבן ע"כ בקומץ וכו' ז"ל כפרק הויאו לו דף מ"ח וז"ל וא"ה דהכא מקמין
 דמחבת סתלא דקמרת ובגמרא פ' ב"ה חס' אלן דברים חוץ חייבין עליהם משום
 פגול הקמרת וז"ל דלוי חייבים דקתני ביה לכהתייב כרת האוכנן מינו מסביל

ע"ה מהשנת פגול להכי אשני ג"ה דמלא מלא ממנחת חוסא וכו' אמרינן בספ"ק
 דובחים ר"ה אומר כל שאינו על מזבח החולין שלמים אין חייבין עליו משום פגול
 ואש"ה קאמר מודה ר"ה ליספל מק"ו דשלא לכתן עכ"ל ז"ל. ומנחה נכסים לא גרסינן
 עכ"ל ר"ע ז"ל. אמר המלקט כן כתב רש"י ז"ל אבל חוס' ז"ל ישנו הנרש דבוחק
 והרמב"ם ז"ל נמי גרים לה וחוס' חולניות לא גרסי לה. ועיין ג"כ במתניתין דבסמוך.
 וביד פי"ג דהלכות פסולי המוקדשין סימן ב': וכל שיש לו מחירין. פ' הויאו
 לו דף ס': ד' רש"י כל שאינו וכו'. מליחה דר"ה וח"ה דידים שם בת"כ פ'
 או פ"ג ומייתא למליחה דר"ה בפ"ק דשבוועת דף ז' ובפ"ק דמליחין דף י"ד ובתנא
 שם חוס' ז"ל דר' יוסי כר"ה ס"ל כר"ה הקומץ ושא דאין פגול אלא כדבר הנעשה על
 מזבח החולין. ואיחה נמי בחוס' פ' הויקוף דף ג' ובפ"ק דקבלה דף כ"ג ושם בת"כ
 פ' לו ס"ה י"ג פלוג ר' אלעזר משום ר' יוסי על ח"ה ועל ר"ה ואמר שיש ענדוה
 ומתנתה פגרים הכשרין ושעירים המישרין שבהן פיגול ויש ענדוה ומתנתה שבהן
 לא פיגול והכא בגמרא מפרס טעמים: ד' קרשי גרים. חוס' ר"ה קבלה: אין
 חייבין עליהם משום פגול. בסוף לשון ר"ע ז"ל ואין הלכה כר"מ אמר המלקט
 גרשה דר"ע ז"ל גרים ר"מ אבל חגי מלחמי אפילו בחלמוד המונה מספרי כתיבת יד
 על ידה הרב דלגלל אשכנזי ז"ל כחוב ר' שמעון. וכן מוכח דגרים מהיר"ק ז"ל
 מפרסו ספ"ח דהלכות פסולי המוקדשין וכן מוכח בירושלמי דהרומות ספ"ג דף מ"ב
 גם בירושלמי כתיבת יד וכמו שכתבתי שם: ר' יוסי בחייב. חוס' פ' פרת תעלה
 דף ק"ו ובגמרא בפירקין וגם ברפ"ק דתמורה מוכח מברייתא דהתם דר' יוסי קאי
 נמי אהין חייבין עליהם משום פגול טהר ושמא ואיזו מחייב נמי משום פגול וחר
 ושמא וכדמפרס התם בגמרא והתם נמי ח"ה דידים כוא ר"ה אלא דברייתא דהכא
 בפירקין כתב הרב דלגלל אשכנזי ז"ל דבספרי [כתב] יד לא גרסינן דברי ר"ה אלא ההמא
 ותנן גרשה מן החוס' ז"ל ודלא כרש"י ז"ל אבל גרים תמורה אחת כלל הסכרס
 נהיהו גרייתא דברי ר"ה עכ"ל ז"ל בקיטור: דברים שאין חייבין עליהם משום
 פגול חייבין עליהם משום נותר ומשום טמא. מדכתיב גבי טומאך וימרו
 מקדשי בני ישראל ומדכתיב וימרו ולא יחללו ולא כתיב ולא יחלו ש"מ בשני הלולים
 הכתוב מדבר אחד פסול שומאה ואחד פסול נותר דאשכחן ביה חלול דכתיבי את קדש
 ה' חלל ואחריו קאי אשר הם מקדישים למריבין מיניה כל המוקדשים אפילו שאין להם
 מחירין לא לרס ולא לזונה. ואיחה בחוס' פ' השואל והמעלה דף ק"ט: ר' שמעון
 בחייב. נומי ר' שמעון גרסינן וכן שמתח' מביח מדרש גבי רבינו יעקב סדך פירשט
 רבינו משולם בר קלוימוס ז"ל גבולן בשעת מיתתו נומי ר"ה כמו אמר ר"ה ובספ"ה
 סיה כחוב בהן ונומי רש"י ז"ל. ובס"ה בתרא דמתנות כתבו חוס' ז"ל שלשה דברים
 הויה רבינו קלוימוס אביו של רבינו משולם בשעת פטירתו ויה אחד מהם: ברבר
 שדרבו להאבל אבל בגן העצים וכו'. בגמרא בלשון שני פלי אמוראי הכי
 דחד אמר מחלוקת שומאה הנוף אבל שומאה בשר דהיינו עמים ולזונה וקמרת דברי
 הכל לוקה דרבינו קרא והכשר לזונה עמים ולזונה וחד אמר כמחלוקת צו כן
 מחלוקת צו קרא דהוכשר לפסולה בשלמה ועמלה דרבנן היא וקרא אשכמה בשלמה.
 ור' ישמעאל ס"ל בתורה כהנים פרתה לו כפס"ו כר' שמעון ואפשר ששם נפל שעות
 דגם שם נריך לגרום ר' שמעון וע"ה בספר קרבן אהרן. וביד פ' שני דהלכות
 איסורי מזבח סי' ח' ובסוף הלכות מעשה הקרבנות ובפ"ה דהלכות פסולי המוקדשין
 סי' י"ח ושם סוף הפרק פסק כר"ה ואפילו נזמה שלא פירש ר"ה דברייו ז"ל שם וכן
 לזונה והקמרת והעמים אין חייבין עליהן כרת לא משום פגול ולא משום נותר ולא
 משום שומאה הנוף ע"כ והראב"ד ז"ל השני וע"ה נ"ב טוד כ"מ: ז' לשה
 ששה וכו'. ריש מילתין ואיחה בת"כ פ' וקרא פ"ה חוס' ז"ל הנה הנה
 לא שחשב בשעת שחיטה לשם ששה דברים אלא כלומר הויה נעשה לשם ששה דברים
 וכל אחת בשעתה ע"כ: בפי' ר"ע ז"ל לשם לאסוף חס שחטו ע"מ לשבוחו
 החיכות עליות צנהלים. אמר המלקט היינו כננא דליהא גמ' והוא פירש רש"י ז"ל
 וכן פירש ג"כ הרמב"ן ז"ל בפ' ויקרא בפסוק עולה אשה ריח ניחוח וכתב שם
 אחרים שפירשו שר"ל שישחטו ע"מ להעלות ע"ה אש צוערת שמערה לא להעלות
 על גבי נהלים אומות שמתכבות והולכות וכתב שיש גורסין לאפקוי נננא אשכנזי
 שלא יחשוב להעלותו ע"ה אש של קס ועל נננא אלא על גבי אש של עמים ע"כ
 בקיטור: והרש"א והראשם לשם חטא וכו'. כפפר ישן כחוב חטאת ואשם לשם
 חטאת ואשם ח"ר יוסי שמעתי שחף וכו': שאין בהחשבה הולכה. ג"ה ואין
 המתנה והרמב"ם ז"ל פ' שח"ק דמתני' הנריך שההא כותב צלל הקרבן ללזנה
 הששם דברים מוסף על השחט ע"ה משמע שהו גורם שאין המתנה הולכה בשין
 וכן דברי ר' יוסי וכמו שכתבתי בפ' שני דחולין סימן ז'. ובגמ' מתניתין דקתי ואין
 המתנה הולכה אלא אחר העובר דלא כר' אלעזר בר' יוסי דאמר שמעתי ששכנלים
 מפגלין ושעמיה מדכתיב והקריב המקריב קרבנו לה' אלמא נעלים נמי מקריב קר'
 להו הלך הוה לכו ככלל המקריב לא יחשב. ור' אלעזר בר' יוסי הא דאמרין כ"ל זה
 מחשב וזה עובד הויה מחשבה וכן נמי ר' אלעזר דהקן בפ' שני דמסכת הולין השוחט
 לנכרי שחיטתו כשרה ור' אלעזר פוסל וכן נמי ר' שמעון כן אלעזר דאמר שבתה פ'
 כלל גדול כל שאין כשר להניע ואין מלניעין כמוהו והוכשר ליה והניעו ובה אחר
 והניעו נתחייב זה במהשנתו וכן נמי ר' אלעזר בר' יוסי דאמר דהלכות מעשה
 הקרבנות ורש"י דהלכות פסולי המוקדשין:

כתוב

אסוריה הנאה ה"א ליתבטל ואי אשמעי' הא ה"א משום דלנבואה דמאלין אכל להדימו
 אימא אפילו אסוריה הנאה ליתבטל ברובא קמ"ל ופרקינן ההם בנמרוח כתיבת ז' ומ"ס
 לטין תערוכות קדשים במתני' דכל הזבחים דקתני אסוריה הנאה ואסוריה אכילה בהדי
 פדי אסוריה הנאה כגון הנאות הממות וטור הכסל ואסוריה אכילה כגון טרפות
 ובזערות חולין במסכת ע"א אפסיק ותני אסוריה הנאה לחוד בפ' בתרא במתניתין
 דואלו אסורין ואסורין בכל שהן יין נסך וכו' ואסור אכילה הני לחוד שם בפ' שני
 ואלו שאין אסורין אסוריה הנאה הנב שחלבו עו"ג וכו' ומשני משום דההם בפ' בתרא
 דע"א קאי גבי יין נסך ובני לפרושי אסוריה דין נסך פרוש נמי כל אסוריה הנאה
 דלמין ליה לחוד והכא נמי גבי זבחים משום דבני לפרושי האסורין לגביה תאכל כל
 דאסורין לגביה נבני מוצה דממו ליה דבין אסוריה הנאה בין אסוריה אכילה אסורין
 לגביה ע"כ והדר פריך הא דנמרוח וניבטל ברובא דהא כתיב אחרי רבים להטות
 ומסיק רב אשי בעלי חיים חשיבו ולא בעלי וכתב הר"ן ז"ל בפ' גיד הנשה דף
 תשי"ז אכל משום בריות לא כיון שאין אסורין מעממו מתחלת בריותו כגון גיד הנשה
 וכיוצא בו ע"כ והדר פריך בנמרוח ובכשיבטלו דנניידו פירש יבטלו ארוח סגודו דלא להוי
 קצוה ומשני גזרה משום קצוה דילמא אחי למישך ולמנכנימוהו חד חד כי לא נייד
 דה"ל קצוה וכמההא על מההא וליכא למישך ולמימר מדרובא פרוש. ואמר רבא
 אפילו צדענד אי אקריב לא הולדה ואע"ג דגבי עירוב קים בת"כ דאמרת
 קים צדענד שאינו נגלך מהנה כשר ומנהה פסול אע"ג דנמולך דמרינן ההם בפ"ק
 דכורן ימחו והיא כמ"ד ב"ח אינם נדחין ותנא דמתניתין אליבא דרבא הוא ר' יהודה
 דס"ל בעלמא ב"ח נדחין. תו משמע בנמ" דלרב דלמר גבי עננת של ע"ו שנתערה
 נק' עננות אס נפלה אחת מהם לים הגדול והחרו כולן דחלינן לומר דהך דע"ו הוא
 דנפל הה"ל דמתניתין כיון דמת' א' מנדה הותרו כולן דלמרינן דליאסורא מית כיון
 דמד' ארייזא בכל מיני ברובא בעלי ובעל סיקריב אלו הותרים סביב שנים ונמו
 שפיר ר"ע ז"ל בסמוך בסו"ה פ"ה וזכר פ"ו דהלכות מאכלות אסורות סימן ז' ונמו
 ובטור י"ד סימן ק"י. ושני בסו"ה ז"ל פ' גיד הנשה דף תשי"א ע"א ותוסין לקח
 טוב: שנעבדה בו. דלני"ת ואיך דנרסי לה ברי"ס אכל ודאי עבירה ברי"ס אכל
 ה"ס בפ' עננה ערוסה בברייתא דף מ"ז ודאי שנעבדה בהן עבודה נרסינן גדליה
 תריבו כדמוכא ההם בנמרוח ודלפירש שם רש"י ז"ל וכדפי' ג"כ בספר קרבן אהרן
 רפ"ד דפ' אהור ואימא בפ' האומר דקדושתן דף ס"ו: או שהבית. אית דלא נרסי
 מלח או וכן מוכרח מפירש רש"י ז"ל שההיק כבר ר"ע ז"ל מפירש ואולי מאי היא
 כגון וכו': או על פי הבעלים. בפ' ז"ל דקו"ל מן הגלן להוויא את הנוגח
 פ"כ אמר המלקט פירש וי דומן הגלן להוויא וכו' וזכר פ"ג דהלכות אסוריה מוצה
 סימן ז' ובבב"ר פ. בנמרוח בעי האי טרפה ה"ד אי דיעד לה ליתו וליסקלה ואי לא
 ידע לה מנא ידע דליעבר ומשני ר' יימיה כגון דליעבר בולד טרפה וכו"א היא דלמר
 בפ"ג שני דתמורה וד טרפה לא יקרב ע"ג המוצה. ואיכא הו הרי שני אחרתי
 דבני ר' ינאי אחרתי כגון דליעבר נקובה הקוץ שהיא כשרה מוט נמי לא הוי דלדר
 גדי נדרויה וזכר ר"ל אמר דליעבר בנפולו וקבבר ר"ל דלית לה בדיקה דלפילו
 אס עמדה זריכה מע"ל ואפילו אס הלכה זריכה בדיקה לאחר שחפה שאין זו בדיקה.
 וכתבו תוס' ז"ל בפ' כ"ג דף כ"ט והא דלמרינן בפ' התערוכות נהערכו צבור
 שנעבדה בו עבירה וכו' כנלמיה וטרפה ירשו עד שיסתאבו וימכרו והסתא ע"כ ימכרו
 לנכנסים דליעבראל טרפה אסוריה ליה א"ס אפילו למ"ד אין פודין את הקדשים להאכלין
 לנכנסים דהא דלין פודין היינו היכא דלא חוי לנכילה אכל הכא חוי לנכס אס הוי
 ככרין דהא ר' עקיבא שרי בצבורות זמן עו"ג על הכבור ובזבחים פ' טבול יום מוצה
 מה שהוא על כן נראה דרזה לומר כגון: תורה ואולי מיר שיש להם דין אחד או זכתי
 שלמי זכור ואשמות וד"ק ע"כ: לשום מי שהוא וזה יקרב לשם מי שהוא כנ"ל
 ופירשו תוס' ז"ל לשם מי שהוא סימו סתמא דסתמא נמי כנלמנו דמי ע"כ. משמע
 דלפילו מלות לשם מי שהוא לא יאמר ולפי מה שכתבתי בסמוך בשם הר"ר יהוסף ז"ל
 משמע דלא נרים מי אלא מה: כגון בשאינו מינו ירעו עד שיסתאבו וימכרו
 ויביא ברמי היפה שבהן. כתב רש"י ז"ל וכל דלא נרסינן וימכרו אלא ירשו
 עד שיסתאבו ויביא בעמי היפה וכו' ובתחלת חולין יאמר כל מקום שהיא עולה תהא
 מחוללת לא אלו וכל מקום שיש פלוס יבוי מחוללן על אלו ויביא מאלו עולה ומאלו
 שלמים וחדע דלא נרסינן ליה דהא נהערכו צבור ובמעשר דקתני נמי וימכרו אי
 אפשר דהא תנן במעשר לאמר לא ינאל ואינו נמכר לא חי ולא שחוט לא חס ולא
 בעל מום וילפנין לה בצבורות דהאי לא ינאל לא ימכר הוא אלא ה"ל ירשו עד
 שיסתאבו ויחלו ככבור וכמעשר ע"כ: חוץ מן החמטת עם האשם. נרסינן.
 בנמרוח פריך מ"ס חמטת ואשם דהאי זכר והאי נקבה חמטת ושלמה נמי ופרקינן
 איכא שער דהוא חמטת והוא זכר ומיערב בעולה ומחטין חמטת ואשם נמי מ"ס לא
 [מדר קדשים ח"א]

כונה מחמתו איירי בתמימים וכן נרטיקו נמי לעיל אכרין באכרי בעלי מומין וכו' ל' דהא דקאמר דם כדס ולא קאמר סהס דהא הוא משום דבעי למימר כוס כבוסות ע"כ: יושפך לאספה. למעלה דלמחיה כדלמחיה ויפךך לאמה גורה שמה ירבע עליו ויבשירוהו: ר' אליעזר אומר אם קרב וכו'. כ"ג. ולא כבשיר ר' אליעזר אלא שמי כוסות אבל אחד אחד לא ומאי חוץ מאחד מהם דלמדי רבין זוג אחד וכמו שפירש ר"ע ז"ל במתוקםם באכרים ובסוף פ' ר"ע ז"ל איתא לא גריבא. אמר המלקט ואי חאמר דהא דהא קאמרי רבין אבל דהא איתא מורה ליה לר"א גריבא. וביד כולה מחמתו עד סוף סימן י"א פ' שמי דהלכות פסולי המוקדשין סי' י"א ו"ב י"ג: ה' הנהיגונו לבטחה וכו'. תוס' פ' קבלה דף כ"ו: ורואה אני את הנהיגונו לבטחה. ס"א את ההתחייבות למעלה: ואם לא נבמלך ונתן בשיר. דהא כיהן מהו למעלה עכ"ל ר"ע ז"ל אמר המלקט דכדרי יש גילה ויחזור ויתן. ומהו ר' אליעזר נמי לר"ל וזכרה ס"ל דים בילה אבל לרב אפי' ס"ל דאין בילה והא דמכשר ר' אליעזר אפילו לכהילה ליתן למעלה ולחזור ליתן למטה לאו משום דים בילה ללאו דבלול כבוס אחד פליגי אלא בשתערב כוס של עולה בכוס של חטאת וקאמר ר' אליעזר יתן משמי הכוסות למעלה ומשמי הכוסות יחזור ויתן למטה ורואין את דם הכוס של עולה הניתן למעלה כאלו הוא מים ורבין לית לכו רואין ומ"מ מחמתו לאו כר' יהודה דתניא ל"ר יהודה לא חלקו ר"א ותנאים על דם חטאת שנתערב בדם עולה שיקרב לדי' דאפילו רבין אית לכו רואין ברובע ונרבע שלא יקרבו על מה שנתערב על דם תמימים שנתערב בדם בעל מום שר"א אומר יקרב דהא כתיב מום כס ודרטיקו מום כס כלומר בעיניה הוא ללא ירע הא ע"י הערובות ירע ורואה אני את דם בעל מום על המזבח כאלו הוא מים ורבין דרטי' למוס כס להא עבר מומס ירע ור' אליעזר מבט עיה ורבין צם כהם לא דרטי'. מהו נרטיקו בנמרח אמר ר"ל לא סו דפליגי רבין עליה דר' אליעזר ואמרי יספק לאמה אלא שנתערבו דם החטאת בדם העולה לפני מזב' דמים דבההיא פסלי רבין לית לכו רואין ואכסור לבטח את מקומו לתת את העולה למעלה מן החוט מפי הכשר חטאת אבל סוף חטאת שנתערבה בתהלת עולה פירוש שנתערבו שירי חטאת בתהלת עולה אין כאן מחלוקת ויתנם למטה מן החוט דמקום חטאת מתן דם עולה כשר לשירי חטאת וירקס לקרב הנוצה ומלתייהם חזתו לייסוד ואין כאן שני מקום ור' יוחנן ואי תימא ר' אליעזר אמר עדיין היא מחלוקת אף בסיף חטאת ותהלת עולה ללאו חד מקום הוא דשירי לריבין אליעזר שישפסם ע"ג היסוד ממש העשוי כאליעזר ולא יורקס לקרב הוקף כמחפס העולה הלכך אף בסיף חטאת ועולה ס"ל לרבין דייספק לאמה ור' אליעזר דתני ליה רואין כשר: ר' הנהיגונו בחנה אחת וכו'. פ' המועד תפילין דף ק' וכו' ראוהו ב"ד דף כ"ח. וירושלמי ס"פ המועד תפילין ובפ' אלו עוברין: מהו ד' במרהבה אחת. היינו שהים שכן ד' כנון עולה או שלמים לנמטה דאי ד' ממש כנון חטאת תמאי יתן מתנה אלת לר' יהושע הא רבין סכרי ישפך לאמה לפי שזה למטה וזה למעלה. תוס' ר"א אהא כשהוא עצמו. אבל עכשיו דאזב זריקה הדם של מתן ד' הוא זריק הוי נלם מים וליכא משום כל תוסף: לא נאמר בל הררע אלא כשהוא עצמו. אבל כשהוא מערב לא: א"ל ר"א כו'. ורואיני שמחא ה"ר יהוסף ז"ל שגם מלת לו הסתייג בשמה אמר לו ר' אליעזר אמר לו ר' יהושע אמר לו ר' אליעזר על סי רוב הספדים אמנם אמר לו ר' יהושע האחרון לא מתקן וכתב כן מלתי בכל הספרים דנרטיקו הכה לו ע"כ: ר' הנהיגונו בפנים וכו' ישפכו לאספה. דלא אמרינו רואין וכו' לטון ר"ע ז"ל עד כיון דליכא חטאת ואשם שהם נתערבו וכו'. אמר המלקט כן מלתייהם הלשון כיון דליכא חטאת ואשם שהם נכנס דמן פנים פסולין לר' אליעזר דדקתמי סיפא דמתניתין אש נתערב מים בדמים הפנימיים וכו'. גרין בתרין חזתו ונתן בפנים כשר. וכנון דהייב דמים הפנימיים בחוץ לשם מים דלוי לכו הכי היאך חזר ונתן בפנים והלא כבר נחפז לשמואל לפי מה שפירשתי בנמרח לעיל פ' שמי דמוצה חזיון לדמים הפנימיים כמקומו דמי וכו' ה"ג מיירי סיפא בפנים וחזר ונתן בחוץ שהכנים דמים הפנימיים לשם מים וקת קזה תנאי פסול כשמכנים לשם מים דלכפך כתיב ז"ל דכין דליתערב בדמים הפנימיים ותיבוי אהו לכפר בהא לכפר איכא ואשר יוכא לכפר קרינו גיה חום דריבויא ז"ל: שהנה ר' עקיבא אומר כל הרמים וכו' פ' המקבל דף ק"ד ובפ"ק דזבחים דף י"א. ועיין בספר קרבן אהרן רפ"ח דפ' לו: והבכרים מבשירין. בכל הקבוצות חוץ מחטאת החינוך דמפלה משום וכל חטאת אשר יזבח וכו' לטון ר"ע ז"ל אמר המלקט מדמה אתה למעוטי ולא דם האשם ור' אליעזר סבר דמה למעוטי בשרה ורבין סברי דם דמה דרטיקו ור' אליעזר סבר דם דמה לא דרטיקו ולרבי לכהי אשם לחטאת דמה חטאת טעונה סמיכה כדכתיב וספר ידו על ראש החטאת אף שטון סמיכה: ר"ב חטאת שקבל דמה בשני ברוכות וכו'. ירושלמי פ' כיזר גזלין ד"ל ע"א. וביד פ"א דהלכות פסולי המוקדשין סימן ל"ה ובפ' שמי סימן ס"א: ר' יוסי הגלילי מבשיר בריצוץ. למה ממנו מתנוחז והקרבן כשר: והבכרים פוסלין. דכתיב אשר יזבח מדמה ואפילו מקתא דמה מדלא כתיב את דמה עכ"ל ר"ע ז"ל. אמר המלקט ור' יוסי הגלילי סבר דכאי קרא בחטאות הפנימיים שמה נכנס לפנים מזהו כתיב ואמר קרא שמה איתע בהן פסול ירעו אפיה הנידה בערה ולא חוץ לשלם מחנות כמאותן כשחזתן כדכתיב כהי קרא בדם חטאת שמה שריפסם בקדם ויתן לא תשעה על אכילתו בין כשרי בין פסולין כדכתיב לא תאכל דמקומן לא נאמר לאו על אכילתו וכתבו כן

אבל פסול דחטונה שנכנס דמה לפנים מתן לא הובא את דמה נפקא ליה והתם כוליה משמע. ועיין בספר קרבן אהרן פ' טו פ"ח: מקום שהחזיבה פוסלת בחוץ לא עשה את המשואר כיוצא מקום וכו' כ"ל: נכנס לכפר אע"פ שלא כפר פסול דבריו ר' אליעזר. נראה דר' אליעזר יליף לכפר דלכא יזבח מדמה מלכפר דוכל ובנמרח בברייתא יתיב טעמא דר' אליעזר יליף לכפר דלכא יזבח מדמה מלכפר דוכל אדם לא יהיה באלו מועד באלו לכפר ומוהיר שפירשין מן הסיכל בשעת הקטרה מה להגן באלו לכפר משמע מחטאת ב"א המכפר הוזהרו חבריו לפרוש הלכך לכפר ועדיין לא כיפר משמע אף כהן אשר יזבח מדמה לכפר מחטאת הבאתה ע"מ לכפר משמע שפסול הלכך אע"פ שלא כפר ור"ם יליף מהכא נאמר. כאן לכפר ונאמר להגן ואת פ' החטאת ואת שפיר החטאת אשר הובא את דמה לכפר וגו' מה להגן בשכפר הכתוב מדבר דהא שפירשתי בזה כפרה היא אף כהן אלא כשכפר ובהא פליגי דר' אליעזר סבר דלין חוץ מחוץ פירש דם חטאת החינוך שהכתוב מלמד שנתערב בחוץ ולא יכניסוה לפנים מאלהם זה שהכתוב מזהירו שיעמוד בחוץ ואין דמים חוץ מפנים פירש מפר יום הכסופים שהכתוב מזהו לפנים ור"ם סבר דלין בהמה מבהמה פירש חטאת החינוך מחטאת פנימיה ואין דמים בהמה מאלהם: ר' יהודה אומר וכו'. פ' כל פסולין דף ל"ו: אם נכנס שוגג בשר. בנמרח דייק הא מויד פסול בשכפר וכו' או אפילו בשלא כפר וכו' אליעזר ופסטי דשכפר וכו' כפרה ליה דלין מלכפר דכפר חטאת. וע"כ בספר קרבן אהרן: שהוציין כפרה על הפסול ואינו כפרה עד היוצא. כ"כ כל שעה דף ל"ד כתבו תוס' ז"ל דר' יהושע ס"ל דזריקה מועלת ולא כר' עקיבא דריש מעילה דלמך זריקה מועלת להולאת בשר מידי מעילה וכו' להרואה דהא וכו' ע"כ:

פרק ז' המזבח מקדש וכו'. פ' אחד דיני ממונות דף ל"ד ובפ' קבלה דף כ"ז אמר ר' אליעזר מזבח פנימי מקדש פסולין ועדיף מזבח פנימי ממוזבח החיצון שאין החיצון מקדש אלא בראוי לו לאפוקי קמיים שלא קדשו בכלי והפנימי מקדש בין ראוי לו בין שאין ראוי לו מ"מ הוא ראש כלומר בין אכנים שלא נמשח לפיכך אין קדושתו חמורה כפנימי שהוא כלי שרת המיטלטל ונמשח עם המזבח ועדיף פנימי נמי משאר כלי שרת דלא מקדשי פסולין ליקרב ומזבח מקדש: את הראוי לו. ופליגי תנאי בפירושא דמתניתין מאי כיוו הכרואי לו וכה"ג בחוקת הכתוב דר' שמעאל ור' עקיבא קא מפרישי כפייה חוקה דרישא ובפ' כ"ג דן גבי לא ירבע לו נשים חום' ז"ל וביד פ"ג דהלכות פסולי המוקדשין סימן ג' י"ד: שנאמר היא העולה על בוקרה. בה העולה וכו'. כ"ג ע"כ. ר"ש אומר הובא כשר והנסכים פסולין. ר"ם ס"ל וכו' לטון ר"ע ז"ל עד יאלו נכנסים בהאם בגלל הוצה. אמר המלקט ור' עקיבא ור' יוסי הגלילי דרטי' לקרא בגוואה אחרינא ובנמרח מפרש רב פסא מאי איכא בין תנאי דידן לתנאי דמתניתין דתנאי דידן ר"ג ור' יהושע ס"ל דקמליים שקדשו בכלי לא ירדו דהא גמרי לה ממוקדם וממוצה. והכי בני מוקד ומזבח תיבוי עד שלא נפסלו ולר' יוסי הגלילי ור"ע דהיינו תנאי דמתניתין ירדו עולה בעינין אבל מנחה חרד. אמר ר"ל מנחה הבאה בפני עזמה כלין כנון המהלכין מנחה נכסים בלא זבח לדברי ר' יוסי הגלילי וכו' ור' יהושע דמתניתין דמרבי כל הראוי לאשים ולר"ם נמי דמרבי כל הבא בגלל עזמו אש נפסלה ועלה לא חרד וכי פליגי ר"ם בבאה בגלל זבח אבל לדברי ר' יוסי הגלילי ור' עקיבא חרד דהא לא מרבו אלא עולה ודוגמתה מין בהמה ועוף ולא מנחה. ואם מנחה הבאה עם הזבח נפסלה ועלה לדברי ר"ג ור' יהושע לא חרד דהא נת מוקדם ומזבח היא לדברי ר' יוסי הגלילי ור' עקיבא ור"ם חרד. וכסיי הבאים בפני עזמן כנון המהלכין יין בלא זבח לדברי ר' יוסי הגלילי ור' עקיבא ור' יהושע ירדו לדברי ר"ג אר"ם לא ירדו. וכסיי הבאים עם הזבח לדברי ר' ירדו לדברי ר"ג ור' יהושע לא ירדו: הנסכים כשירים והובא פסול. ע"י כהו"ס וריב"א ז"ל חרד לדמיה לא ירדו: לכו כיון דאפשר להיות זבח פסול והנסכים כשרים כנון שיש זבח זבוח באתה שעה דאש יש זבח יקרבו עמו כדאיתא בהחודש משום דלכ ב"ד מחנה עליהם ע"כ. ושתייה פלוגתא דטלוהו הני תנאי בה"כ ריש פ' טו: ב ואלו אם עלו לא ירדו. פ' ב"ש דף מ"ג וחום' פ"ק דמנחות דף ז' ודפ' התודה דף ע"ט. ובנמרח ר"ם יואל דופן ברייתא. וכתבו שם תוס' ז"ל שזמנו לאשים הרי הוא בכל תקטרו ע"כ. דאילו בשר אפילו אינו נוהר ירד דכל זממנו לאשים הרי הוא בכל תקטרו ע"כ. וביד שם פ"ג דהלכות פסולי המוקדשין סי' ו' ז' ח': ושנשחח חוץ לזבחו וחזין לבקומו. כ"ל: ושקבלו פסולין וזרקו את דמו. נמי' בברייתא מוסף והינהיגים למטה שנתנם למעלה ותלמעלה שנתנם למטה והגתיים בחוץ שנתנם בפנים והינהיגים בפנים שנתנם בחוץ ופסח וחטאת ששחטן שלא לשמאשם עלו אכרינו למזבח החיצון לא ירדו ומרבי לכולהו מקרא דכתיב חזרת העולה ריבא חזרת אחת לכל העולין שאם עלו לא ירדו וכתבו תוס' ז"ל אש"כ דתיב בתמימים וכו' אלו תנא ותיירי' הקד דחסיב בברייתא ושמא משום דמהי דהכא שמעיין לכו דכ"ש הכחו ובברייתא נמי בסקר דירדו לא חסיב זקן וחולה ומזוהם ודמהו ועומסום ואנדרוניום ושמא הוה בכלל הנייה דחסיב פ"כ. עוד כתבו ז"ל ושקבלו פסולין וזרקו את דמו בנמרח פליגי ר' יוחנן ור"ל אפי מיירי דקבלו וזרקו דחריביו נעשו בפסולין וכמו כן מדקדק בריש מעילה ע"כ. ועיין בתוס' דנר"ם יואל דופן: ר' יהודה אומר שנשחטה בלילה וכו' אם עלתה תרד. דכתיב זאת תורת העולם היא העולה זאת היא העולה הרי כאן שלשם מישוטי

מראה אחייו לאין אכל עולה אינה מראה אלא על חייו עשה בלבד ה"ר
 פרץ ז"ל ועל היסוד . שפיתא שירים ובאש לא מניט שנאמר רש"י ז"ל .
 וכח ע"ז ה"ר פרץ ז"ל ואין מראה למורי סיה"י לעיל בפי' חיובו מוקמן
 גמ' מרכיב כל דמים לשפיתא שירים כמו בהשאלת אש"ל דלא תכלי בהו בדיא חס
 בנד . לכן מראה למש"ח דה"פ שכתפוחא יש שפיתא על ד' קרנות ויסוד מש"ח ב"א
 לדיכא אלא יסוד ולכן הזכיר יסוד שלא האמר אשם נמי המור מחטאת לענין יסוד . ע"כ :
 אשם קודם לתורה ואיל נזיר . ובגמרא מרכיב אשם קודם לתורה אדרבה התורה
 ואיל נזיר קדמי סקן טעונים נחם ומשני אש"ה קדמי קדמי עדיפי : התורה ואיל
 נזיר קודמין לשלמים . בגמרא פריך אדרבה שלמים קדמי סקן יסום בנזיר כביחוד
 ומשני אש"ה נאלמן ליום אחד עדיפי : שלמים קודמין לבכור . פ"ק דזבחים דף
 י"ב . ובגמרא פריך אדרבה בכור קודם סקן קדושתו מרחם ונאלמן לכהניס דמי
 אש"ה מנות יתירות עדיפי : ה הבכור קודם למעשר ונאכל לכהנים . פי'
 ומעשר בהמה נאלמן לכל אדם . ובגמרא פריך אדרבה מעשר קודם סקן מקדש לפניו
 ואחריו כדתן ב"פ בתרא דכסות קרא לתשיעי עשירי ועשירי עשירי ולאחד עשר
 עשירי שלשה מקודשין ומשני אש"ה קדושה מרחם עדיפא : בפירוש ר"ע ז"ל ויבין
 דקדמה לתפלת העוף כ"ש לעולת העוף וכו' עד סוף אמר המלקט קר פירוש בןקטרים
 וכחצו חוב' והרב רבינו פרץ ז"ל והוא טעמא יתא דב"א אכל אימורין עשר דקדמה
 לעולת העוף מ"ט דכחולה מילתא קאמר כדמוכח בגמרא ואמא באימורין עשר כטעמא
 דמין זבח ואין להקשות א"כ למה האי טעמא דמין זבח וזו לא סגי בהאי טעמא
 לגבי חטאת משני שמכפרת ע"כ ובגמרא פריך מעשר קודם לעופות אדרבה עופות
 קדמי סקן קדמי קדשים ומשני אש"ה מין זבח עדיף . עוד גרסי' בגמרא אמר רבינא
 גר טילא אימורי קלים טילא לפני זריקה דמים פסולין ואש"ה דלענין מעילה
 לפני זריקה דמים לא קדמי לענין פסולי זיוולא קדמי נינהו ותנא הווא אש"ה
 שהוא זוח ויש לו קדמי קדשים דמו ואימוריו כשלא יזולא אימוריו ליתניהו בעופות אלא
 דם מיהא איחיה ולא ה"ל למיתיה אלא ואימוריו קדמי קדשים מש"כ בעופות אלא להכי
 נקט דמו כגדי אימוריו לאשמועינן דכי הדדי קדמי בשעם שיה קרוי קדמי קדשים קרוי
 גם זה קדמי קדשים ומה דמו מפסולי זיוולא אף אימוריו לפני זריקה דמים מפסולי
 זיוולא דהא קדמי קדשים קרי להו . ביד פ"ט דהלכות תמידין ומוספין סימן ח' :
 ה' העופות קדמות לבגרות . בגמרא פריך אדרבה מנחה קודמתה סקן יסמן
 בנזיר כביחוד ומשני אש"ה מני דמים עדיפי . ועוד פריך מנחה חוץ קודמת למנחה
 גדבה אדרבה מנחה גדבה קודמת סקן טעונה טמן ולבונה ומשני אש"ה בהא על טעם
 עדיפא דמכפרת . אמר המלקט בלאן היה להם להו' ז"ל חוקק אחרת דזה לשונם
 השאלה בכמה קודמת לעולת בהמה ואל"ת הא הנה ליה רישא דם חטאת קודם לדם
 עולה וז"ל דליצטרך לאשמועינן אפילו בעולה הפאה עם החטאת כדקתני וכן בהקדשה
 עכ"ל ז"ל וכן בזרייתא מייחיה תרתי באבי דחטאת העוף קודמת לעולת העוף ודברתא
 בהמה קודמת לעולת בהמה וכן כ"כ משמע קתא מפירוש הרמב"ם ז"ל דגמים לה :
 השאלה העוף קודמת לעולת העוף . וכתב וכו' לטון ר"ע ז"ל עד דנין אז לכל
 ההשאלה שקודמת לעולת בין בהמה בין בעוף . אמר המלקט וכן חטאת העוף קודמת
 לעולת בהמה ודוקא למנוח ולא לעיובא כדמוכח ב"פ שני דמכנת קיים וכמו שכתב
 ה"ר עובדיה ז"ל : הן הוין באשם מצורע מפני שרואו בא להבשיר . ואל"ת חטאת
 מצורע עדיף דלכאורי ומכפר וז"ל דכיון דמתן בהגות מדם האשם הוא חביב ליה
 מכשיר טפי א"ל האי כל חטאות שנחורה דקתני לאו בהשאלה הפאה עם האשם קאמר
 אלא בשאר חטאות תוס' ז"ל . והכ"ף ז"ל בכה ראית בקיולת דחה הנידון שני
 דבהדיא תניא בפ"ק דמנחות הקדים המצורע חטאתו לאשמו לא יהא אחד ממרחם
 גדמה אלא העובר וטרהה והוא לבית השריפה והכריח כתיורן ראשון . ונלע"ד דפסי'
 הוה ניחא למיגרם שהוא בא להבשיר כמו שכתבתי בשם התוס' ז"ל או לגרום שהוא
 בא על הכשר כמו שהוא בתלמוד רבינו גלאלא אשכחי ז"ל אכל גירסת ע"י הכשר
 דחוקק הוא בשני . אלא סקן היא נ"כ ב"פ"ם מהלכות תמידין כ"י ח' י' : כל האשמות
 וכו' . תוס' ס' כל הפסולין ז"ל . וביד פ"ד דהלכות פסולי המוקדשין סימן כ"ב .
 וכתב שם שם סוף הילול ולא כהלא איל שיה ב' שלשים שממיתו עד שיהא זמן שיהיה
 שיה ב' שלשים וכן הוא בגמרא ב"פ אחרון מכריהות הר"ם ז"ל : הן הם קודמין
 באבילתן . כדמפרש ואיל וכו' אשם הקדמי קדשים והקדשים קלים שיהיה נחטפו
 ביום אחד דקדמי קדשים קודמין ליאלל וכן תורה קודמת לשלמים ליאלל וכן כולם :
 שלמים שני אמש כו' . ז"ל רש"י שכתבתי יד שלמים קדמי אשם חטאת ואשם
 של יום עומדין ליאלל . שלמים של אשם קודמין . דלולול הוא להשקות כ"כ שערות
 הכשר ומוסקלת ואש"ה שזמן אבילתן כל היום יקדמו . אכל ברש"י ב"פ חטאת כחוב
 קר . שלמים שנאז אשם לעזרה ושאו עד היום ושחטן . והתא' אשם של היום .
 עומדין ליקרב . שלמים של אשם קודמין דלולול הוא להזהרם כ"כ והואיל ובאז ראשון
 יקרבו ראשון וכן מפרש בזוהר דזבחים ע"כ . ומסונית בגמרא מוכח דהאי בנה
 דשלמים של אשם וכו' מיירי נמי לענין הקרבה ע"ש וגם בתו"ש דהא פירש רש"י ז"ל
 שבדבוקו . הרבמים ואומרים חטאת קודמת . וביד פ"ט דהלכות תמידין ומוספין :
 ה' ובכורין להקדים וכו' . פי' השערות קודמו . ותוס' ס' הקומן רנא דף כ"א
 ודפי' התורה דף פ' ודר"פ ארבע ועש דף ק"ג . ובידולמי דשניעות פ"ח . והקשו
 תוס' ז"ל שם פ' הדורע ח"ל מתנת כהונה און נאלמות אלא לני ובחדל ואל"ת הא

חוק ב"פ כל התדיר ובכלן הכהנים ראשין לשנות באכילתן והרשו ונראה דודאי כח
 טעמו לו והנה יותר מזה אביל להו אכל אדם טעמו לו לני כשלק ומבוסל יאכל לני
 שהוא דרך גדולה יותר ע"כ וה"ר יוסוף ז"ל תירך וז"ל דודאי מי שאין לו אלא כדי
 חשול אחד תריך לאבט לני דוקא כדרך המלכים אכל מי שיש לו הרבה ממונת אש
 לא ישנה מהם אלא מין אחד און זה דרך המלכים אך לדרך המלכים לאכול הרבה
 וע"ז תנא הכא ובכלן ראשין הכהנים לשנות באכילתן וכו' ע"כ . וראיתי במשניות
 מונקות דנרסי כל כך בזה דובכלן קודם בזה דכשם שהם קודמין דתן לעיל וכן ג"כ
 בגיה ה"ר יוסוף ז"ל : לאבילן צלויין וכו' . דכתבי למשחה ומתרגמין לרבו לטון
 גדולה . ומלאתי במרדכי פ' ערבי פסחים דקדשים נאלמן ז"כ על השבט כמו פסח
 משום דכתבי בהו למשחה כדרך שהמלכים אכלים דהיינו על השבט ע"כ וכדחתיו
 יותר בזהך שם פרק ע"פ סימן ו' : צלויין שלוקים ומבוסלשין . אש"ה דקחמי
 שלוקים ויחד מבוסלש מ"מ שלוקה היו פסי דמוכח ב"פ כל השבט גבי כתי דקאמר
 שלוקה אורסת וגאסרת חוס' ז"ל : צלויין . כתב ה"ר יוסוף ז"ל אין להקשות למה תן
 צלויין כו' סקן דרך המטה וכן בסמוך חתן חבלי חולין ע"כ : שלא יביא את
 התרומה לידי פסול . ור"ש לא הייס להאי טעמא וכן לעיל במתיתין דב"פ הכתובות
 לא חש כדכתבתי החס וכן בכמה דוכתי במשנה רמזות בפ"ח דשניעות סימן ו' :
 וכחולה לית הלכתא כותיה . וביד פ' עשירי דהלכות מעשה הקרבתה סימן י' :
 ה' ומותר בגרתי ברך בשיח . לפי ששמנה מרובה ג' לוגין לעשרון ומחור דחתי
 אפיה תחלה וכו' לטון ר"ע ז"ל . אמר המלקט וז"ל הרב רבינו פרץ ז"ל מנחה כהן
 משיח שהיה בזה ג' לוגין לעשרון ואש"ה דמנחה נכסים נמי בזה ג' לוגין לעשרון
 וניחא החס נגלות בעיפה אכל זו שהיה נאפיה במחבת דכתבי על מחבת בשמן
 העשה אי אפשר שלא יסאר במחבת מן השמן כהימספף ע"כ . וביד רפ"ד דהלכות
 מעשה הקרבתה ופס"ד דהלכות המוסרי כפרה : שאין בתרדבין שכן ר"מ אומר
 בתרדבין . בזה ס"ל כד' פקידא דפליג עליה דר' טרפון בהמתין דבס"כ"ב דמנחות .
 בפירוש ר"ע ז"ל ואין פחות מלוג ונטרף פירוש קומן מנוה הר"ם ז"ל . ופלא קשה
 דלכאורה משמע דהאי מתניתין לא שייכא כלל בהאי פירקא . ונלע"ד דמאס דר"ש אמר
 בהמתין דלעיל חדא קולא דמותר לתת חבלי תרומה בבשר קדשים ולא חיישי' לטעמא
 דתבואה הרומה לבית הפסול אמר קולא אחריתי דיש מותר דרקיקי מנחה של ישראל
 דאינו מושחן וחוזר ומוסרין עד שיכלה כל הלוג של שול רק כמין כי מושחן וסאר
 השמן נאלמן לכהניס . ועוד אפשר לומר דמשום דתן לעיל דלשם מצורע קדים להחטא
 מפני שהוא בא להבשיר קאמר השהה דליחא מני לוג של מצורע שהוא בא להבשיר
 וא"כ ראוי ג"כ להקדימו ולאכלו בעזרה קודם מותר דקיקי פ"חית ישראל וכיוצא בהם
 וכ"כ להקסיר קומלו קודם ולריך ישוב להוילא הוראה זו אש"פ שרבויה הודו לי בקשר
 המשנה . וב"פ השערות דף ע"ו אמרין להקווי גברא כגון ספק מצורע מודה ר"ם
 דמביא לוג ומתנה שאם אינו מצורע שיהא הלוג דבכה . עמ"ס סו"ט"ס ד"ה ר"ל אמר
 כו' ועיין מה שכתבתי ג"כ במנחות פ' ששי סימן ב' בשם ה"ר סלימאן אוחאי ז"ל :
פרק א' דהשאלה שניתו על הבכור וכו' . עד סוף שפיתא פ"ח דהלכות
מעשה הקרבתה . וכחז ה"ר יוסוף ז"ל שיהו ס"א אש"ה וכן בכל
הפרק במקום ניתו גרסינן יתן ע"כ : הרי זה טעון כבוש . והכנסו בעזרה דתתן
בשמן הכבוש במקום קדוש ופריך בגמרא אמתניתין דהא אמר ר"ל אמר רבב בר
אבוה דם חטאת בני כבוש בז' סמנים וחד מינייהו מי רגלים ואין חנין גבי פסוס
הקשרת דאין מוכיטין מי רגלים למקדש וקיימא לן כרב נאמן וא"כ כימי מעיליין מי
רגלים לעזרה ולורך דם חטאת ומסין למיכלה לכו ברוק דאמר ר"ל רוק הפל תריך
שיהא עם כל אחד ואחד . והוס' ז"ל כתבו דללו אמתניתין פריך דמתניתין איכא
לאיקומה בכגדי הדיוס שיכול להעביר ולנכס על ידי לטון אלא אר"ל דוקא פריך דמיירי
בנגדי כהונה דקאמר משיל שיהו עליו דם חטאת ויאל חוץ ונטמא מכניסו בשחות
משנס על שלם ומכבסו משום שנאמר לא יקרע וטעמא משום דההוא משיל אינו יכול
לכבסו ע"י לטון משום דאמרין בהסכת נדה דלטון אפילו נכסא נמי מעביד ע"כ :
אחד הנאבלת ואחד הפנימיות . בגמרא פריך למאי דמאי רבה לפרכא דפרכין
דפנימיות נימטו ומיעוטא דואת אשני רבה על מנין למימר הכי דפרכי קרא
בנימוח מיירי דהיינו פנימיות דכתבי בהו אביר יזה אכל חילונות אין כחוב בהן הוואה
וחילונות הוא דלאחרבו מחורת ופרכין עליה דהא תנא אש"פ שאין הכתוב מדבר אלא
בהלכות קאמר ומשני ה"ק אש"פ שיש דברים בשטן שאינו מדבר אלא בהלכות ומאי
ניחו מריקא וטעיפא דהבוא דוקא נאלמות דקמין ליה כל זכר ככהניס יאכל אורה
מיהו לענין כבוש הפנימיות עיקר דאשיר יזה כתיב בהו וחילונות מולא חורת ההשאלה
ופרכין וז' הכי אחד בהלכות ואחד הפנימיות אחד הפנימיות ואחד בהלכות מיניש
ליה ומשני הני אחד הפנימיות ואחד בהלכות . ופירשו תוס' ז"ל שהכבו יותר לו
להזכיר תחלה והאריכו בהו וכדחתיה קתא ממנו בספ"ק דסוכה . ועיין בספר קרבן
אהרן פ' לו ראש פרשה ג' שפירשתא קטאת . ורבינו עובדיה ז"ל נקט לפרושי כתיורן
ראשון דבגמרא כשפא דמתיתין דבהלכות הכתוב מדבר כדממע ופרכי' וחי חורה
אחת לכל החטאות אפילו חטאת העוף נמי אש"ה דהבחת כתיב ומשנין הא מיטע
רחמנא זאת ומקסות ומה חטאתו לרבויה פנימיות מותרת ולמעט חטאת העוף מותרת
ומשנין מסתברא דפנימיות אית לן לרבויה שכן בהמה כמותה וכוונתה כמותה שפיתא
לטון וקבלת לטון כלי וקרנו ואזבע וזהו ואשם והני נקטין לאפוקי חטאת העוף דלא
דמיא

הוא וכדפירש ר"ע ז"ל ור"י ז"ל פירש דהכי הוה מסקנא דשנייה דהסיה דקתני
האם זריכה ענינה לאכילה אבל מוגע אין זריכה לעבוד וכן פירוש ר"ע ז"ל שם פ' חומר
בקדש. וזכר פ' שני דהלכות כלי המקדש סימן ה' ופ"ס שם: ובל שמינו ראוי
לעבודה. נגמרה שנין בהירוח שני דרואי לעבודה ראו לאכילה קאמר ואפילו את"ל
ראוי לעבודה כפסטה ליכא למסרד הרי עמא בקרבנות צבור שיכול לעבוד ואינו חולק
דמתמיין לאו דלוקא אחא אלא היא גופא אשמעין דליתו ראוי לעבודה אית חולק
ולא תידוק הא ראוי לעבודה חולק דמיקשי לך עמא: אפילו עמא בשעת זריקה
דמים וטהור בשעת הקטר חלבאים. נגמרה דייק הא טהור בשעת זריקה דמים
וטמא בשעת הקטר חלבאים חולק מתמיין ללא כחא שאל דתניא אהא שאל אומר
לשולם אינו חולק (הגה"ה) כך הוא תלמוד אפילו המונע ע"י הכהן בללא אשכנזי ז"ל
אבל בחיב פ"ט דפרשת זו נרסין חולק). עד שיהא טהור משעת זריקה דמים עד
שעת הקטר חלבאים דלמר קרא המקריב אח דם השלמים ואת החלב לאכילוי הקטר
חלבאים נמי עדי שיהא ראוי להקטיר ות"ק סבר לו הדיס טוק היינוי למאס האמרקיי
אח דם השלמים קאי כדאשכחן קרא אחרינא לכהן הארץ אח דם השלמים לו יהיה
ולא כתיב המקטיר החלבאים והכא דכתיב ואת החלב לאו לראוי אחא אלא למודה
בעבודות כדדריש ליה בשחיפת חולין רש"א כל כהן שלימי מודה בעבודה אית חולק
בכהונס טהמור המקריב אח דם השלמים אין לו אלא זריקה מניין לרבות הקטר חלבאים
ת"ל ואת החלב מניין לרבות שאר כל בעדות ת"ל מניי אהרן עבודה המסורה לבני
אהרן ואפילו שיהא כהים בין במקדש בין בנגולים כל כהן שלימי מודה בה אינו חולק
בכהונס: כפירוש ר"ע ז"ל אינו חולק בבשר חוץ מבעלי מומין וכו' עד לרבות בעלי
מומין למחלקת. אמר המלקט לשון הכריתות בקאת מקומות לרבות בעלי מומין לחלוקה
ותלת כל זכר כתיבי חד כנמנה וחד כנמנה וחד כנמנה לרבות בין בעל מום שהיה
חס בין בעל מום משקרו בין בעל מום עיבר בין בעל מום קבוע. והקפו תהום
תימא דלמא אינטיך לבעל מום משקרו חד לאכילה וחד לחלוקה דאי מחד ס"א דוקא
אכילה ולא לחלוקה כמו קמן דלכולל ואינו חולק ז"ל כיון דאשכחן חס ונעשה בעל מום
דלון חילוק בין אכילה לחלוקה דבשעת ס"א לז"ל משקרו ע"כ: עוד שם בנוף
הדבור ואם נעמא בין כך ובין כך אינו חולק ע"כ אמר המלקט כחא שאל וכדכחזנין
שנאמר המקריב את דם השלמים וכו'. וכתבו חוס' ז"ל דר"ת לא נרסין להאי
שלאמר וכו' משום דנגמרה דבינא דר"א בר"ש דריש ליה מקרא אחרינא מדכתיב
הזיח את דם השלמים והאי קרא דהמקריב אחא לכהן שלימי מודה בעבודה שלא
יכול חלק ומיהו ז"ל דטלה מילתא דרשין מקרא דהמקריב דמא"ל החלב דרשין
ס"א מודה בעבודה ובהמקריב דרשין שיהא טהור בשעת זריקה ע"כ ומלאתי מודה
כאן כל שאין לו בבשר אין לו בעבודות שנאמר עור העולה אהר הקריב לכהן לו יהיה
וגם בתו"מ כחז שק מ"א. וביד פ"ג דהלכות מפרש שני סימן ז' ופ"ג פשידי דהלכות
משעה הקרבנות סימן י"ד י"ו י"ט כ"א: ב כתב הר"ר יהוסף ז"ל ס"א נרסין הכא
בכאם משנה זו כל שאין לו בבשר אין לו בעבודות שנאמר עור העולה אהר הקריב
לכהן לו יהיה כל שאין לו זכר וכו': כל שלא זכה וכו': כל שלא זכה וכו' וכו' הכהנים
בעורה וכו' עד סוף סימן ז' פ"ה דהלכות משעה הקרבנות סימן י"ט כ"א: כ"א
שנאמר עולת איש עולה שעלתה לשלמים. הוא משמע דרשין אית לשון אהא
ריח ניחוח ועיין במ"ט סוף סימן ד' דפ' איזוהי מקומן בשם אבודרהס ז"ל אמר:
נגמרה דברייתא משמע דנרסין שעתה לאיש דהיינו בעלים דקאמר פרש לשעתיה
חוץ לנמנה וחון למקומו וכן הוא ב"ב בת"כ פ' זו רפ"ט וגם שם ביד וכן ג"כ הנה
הכאם הר"ר סולמאן ז"ל וכן ג"כ הגיה החכם הר"ר יהוסף אשכנזי ז"ל וכחז שכן
מאז בכל הכפירים לאיש. אכן לשוני של הרמב"ם ז"ל בפירושו אסיפא דקתני את"ל
שלא עלתה עולה לכבוד כחז ומה שאמר עולה שעתה לאיש אינו רואה לו למר
עלנה משום חובה אבל ר"ל עלתה לבני מוצה ע"כ משמע דאפי"ג דנרסין שעתה לאיש
פ"ה הוא ר"ל כמו אה ריח ניחוח. ומה שפירש ר"ע ז"ל דעור העולה שעתה שלא
לשמה היו לכהנים הואיל וזכה המוצה בבשרה הוא פירש הרמב"ם אבל רש"י ז"ל פירש
דמרייתא אחיא וכדאיתא דברייתא נגמרה. ונגמרה דייק מדלג מפליג בין שכושט
קודם הפסול בין לא הפסג אלא אפי"ג דאשכחיה עור קודם זריקה ופסל הבשר
ואח"כ זרק קאמר ללא זכו בעורה מני ר"א בר"ש הוא דלמר אין הדם מרנה על עור
הלחן בפני עזמו בלא בשר כגון אס נפסל הבשר ואין הדם מרנה עליו אף העור לא
יכא מידי מעילה להויה יתיר לכהנים אימא סיפא כל הקדשים שארע בין פסול קודם
הפסגן אין שרותיהן לכהנים אחר הפסגן עורותיהן לכהנים אחרן לרבי דפליגי עליה
ד' הלעזר דברייתא וזמר הדם מרנה על עור חלון בפני עזמו להיות יתיר העור
לכהנים רישא ר"א בר"י וסיפא רבי ושני אבני מדסיפא רבי היא רישא נמי רבי היא
ומודה רבי שאין הפסג קודם זריקה ואפי"ג דלמר הדם מרנה על העור בפני עזמו
היכא דאחרתי דלפסג קודם זריקה מודה הוא לכהנים ריגילין בכהן ואשכחן עזמו
הדם כ"כ הלך מתמיין נמי דקתני כל שלא זכה המוצה בבשרה לא זכה הכהנים
בערה טעמא משום דפסול דקודם זריקה קודם הפסג הוא מיהו היכא דאחרתי
דפסג קודם זריקה ופסל אחר הפסג אפי"ג שלא זכה המוצה בבשרה וכו' ככהנים
בשרה ומשנתיהו דברה בהויה ורנא אחר מדרישא ר"א בר"ש סיפא נמי ר"א בר"ש
ומאי קודם הפסג ומאי אחר הפסג קודם שיראו להפסג אחר שיראו להפסג קודם
שיראו לפסג דהיינו קודם זריקה אין שרותיהו לכהנים ואפילו הפסג ואח"כ נפסל

וכ"ס כשהוא עם הנשר דלון דם מרנה על עור בלא בשר. לאחר שיראו להפסג
דהיינו לאחר זריקה עורותיהן לכהנים ואפילו עודו העור עם הבשר שנפסל כדקאמר
ר"א בר"ש שהיה דברייתא כיון שמרק הדם והורגה בשר טעה אחת יפשיטנו ועורו
לכהנים: בן קרשיו קדשים שזכו בבשרן אינו דין שיזכרו בעורן אין רבובת
וכו'. כך ז"ל ומתמיין דמיקא לקדשי קדשים מקו' ר' ישמעאל היא ותנא דברייתא מיקא
ליה טהור העולה אהר הקריב. אשר הקריב קרא יתירה לרבות קדשי קדשים שעותיהן
לכהנים ומילתא דאיתא בק"ו טרח וכתב לה קרא. ונגמרה מפי' אשר הקריב לר'
ישמעאל אינטיך למעט פסול יום ואזין ומאחר כפורים שלא יטלו חלק אפילו בעור
וחכמים נפקא לכו מקרא אחרינא מלו יהיה יתירה דכתיב בתי קרא ור"י דריש לו
יהיה לרשא אחרינא כדאיתא נגמרה ורבינן פליגי עליה בהיה דרשא: שאין לו
עור בכל מקום כ"ל. עוד נרסין נגמרה דברייתא רבי אומר כל עזמו לא הולכנו
ללמוד מן הכתוב אלא שם עור העולה לכהן שהרי בכל מקום העור הולך אחר הבשר
פרים הכפרים ומשמי הגרפין הן גרפין ועורותיהן עמיהן כדכתיב ואת בשר ואת
עורו וגי' חטאת ושעיר עזר שלימי צבור מתנה לכהן ר"א מפשיטין אותם לא ר"א
אזכין אותן ע"ג עורן קדשים קלים לבעלים ר"א מפשיטין אותן לא ר"א אזכין אותן
ע"ג עורן אבל עולה נאמר בה והפסג את העולה ונתח אותה לכהנים יכול לא יכיו
הכהנים זכאין בעורה ת"ל עור העולה אשר הקריב לכהן. ועיין בת"כ פ' זו פרק
ט'. וביד פ"ט דהלכות פסולי המקדשין סימן ט': ד' קודם להפשיטן וכו' לאחר
הפשיטן. כ"ל: א"ר הנינא וכו'. ה"א"ס פ"ג דבמורות. ותפסות הרשב"א ז"ל
סמן חש"ל: פ"ב ר"א ראיתי עור יוצא לבית השניפה. נגמרה פריך והכי
פרים ושעירים הגרפיים ומשני למזתס לא קאמר ופריך והאיכא קודם הפסג וקודם
זריקה דבין לר' אלעזר בין לרבי גרף לרבי משום דקודם הפסג ולר' אלעזר משום
דקודם זריקה ומשמי חלון קאמר והפסל קודם הפסג עורו כשרך בבשרו ואין מפשיטין
אחרו ופריך והא איכא הפסג וקודם זריקה דלר' אלעזר כשרך וחלון הוא ומשני כרבי
ס"ל לר' תימא דלמר הדם מרנה על העור ואב"א אפילו תימא ר' תימא כר' הלעזר
ס"ל ודקא קשיא לך הא איכא ארע צו פסול אחר הפסג קודם זריקה לא אחרינא
בימיו דאפילו לרבי דלמר הדם מרנה על העור בפני עזמו מודה הוא דלון הפסג
קודם זריקה ור"י לר"א בר"ש דלא הורגו בכהן ופריך והא היכא נמא טרפה בבני
מעיה ומשני קבבר נמא טריפה בבני מעיה מרנה דייקא נמי דקתני א"ר עקיבא
מדבריו למדנו וכו' ופריך והלא מאי קמ"ל ר"ע כיון דאשמעין ר' הנינא דלמר בבשר
קדשים מרנה למה ליה לאשמעין בבכור ומשניין הא קמ"ל אפילו בנגולים וכדמפרש
ר"ע ז"ל: אמר ר"ע סבריו לסדרנו וכו'. משמע דוקא צבורי ויהוה לכהנים אבל
בבשרו לא דאפילו לע"ז. אסור והכסה הר' אשירי דב"ל ר"ל פסולי המוקדשין מתיר
ר"ע אפילו לע"ז וי"ל דמידי דלא חזי לישראל אסור להאכילו לכהן ולע"ז אבל מידי
דחזי לישראל כיון שפסדו טרי ליהן לכהן והיינו טעמא דדרשין הכי ואכלת ולא ללבוך
כלומר דבר שאין עומד אלא ללבוך הוא ללא הפרה אבל היכא דחזי לדידיה אישתרי
לגמרי דלמקס לזכי ואל חוס' ז"ל. ואיתא בחוס' ר"פ התערבות ודפרק כל פסולי
דף ז"ב: והכתיב אוברים אין לא ראיתי ראהו. עיין בשלמי הנזירים ר"פ
השוכר אח הפועלים שהשיב שני חרותין בעד מהר"י קלון ז"ל פסולי המוקדשין מתיר
מעריבין דלא ראינו ולא שמענו הויה ראייה לענין פסולות אהא ע"ס. ושמייה היא
בת"כ סוף פ' ה' דפרשת אחרי מות. וביד פ"ט דהלכות פסולי המקדשין סימן ט'
וכפ"ג דהלכות בטרות סימן י'. וצפור ז"ל סימן ט"ז. ולשון ספר הנובט שם שחט
הבכור והמא טרפה עורו עם בשרו אסור בהנאה וטעון קבורה וכשהוא נחשט ונעשה
ראוי לאכילה שלא נערה נעשה ממונו של כהן ומותר להאכילו אפילו לע"ז ולכלבים
אבל אם מת או נסרף לא החירוהו התורה ואסור ליהנות ממנו ואפילו לע"ז אסור
להאכילו וטעון קבורה ולא טריפה שאין טריפה בקדשים אלא כשהוצאו לע"ז ונפסלו
לאחר שחטת לפיך טוב לגמרו מחיים ולא ישחטנו שמה יטרף בבדיקה ע"כ: ד' פרים
הצורפים וכו'. עד סוף הפרק בהלכות פרה אדומה פ"ה סימן ד' ה': הצורפין
בבית הרשון. חוץ לשלש מחנות דשלש פעמים כתיב אל מחוץ למחנה חד בפר כהן
משיח וחד בפר העדה וחד בריש פ' זו בני הולאת הדשן: בבית הבירה. נגמרה
פליגי אמוראי מאי מיהו בירה וכחתיבו בשם חוספת ז"ל בפסחים ס"פ אלו שורבין.
והחם וגם בפרק כילד זולין קתני לפני הכהני והכא קתני בבית הכהני ששורבין
במה שכבר כחז ר"ע ז"ל כאן וצמה שכתבתי שם ס"פ אלו שורבין בשם חוס' דהנהו
קדשים קלים דמפרשין לפני הכהני היינו מדכתיב ע"ס: ה' היו סובלין וכו'. פ"ס
פ' כילד זולין דף פ"ה. ובירושלמי דיומא ס"פ שני שעירי: יצאו אלו ואלו מצבאין
בגדים. גמרא הגא' ה"מ דת"ר להלן נבי פר העדה ופר כהן משיח אחא עוקן להס
למקום שריפתם חוץ לשלש מהנות וכאן נבי פר יום הכפורים ושעיר יום הכפורים אחא
אומר אל מחוץ למחנה ושרפו דמשמע ששורבין חוץ לעורה מיד ברה הבית והלא אף
אלו פקחיים ואייתיהן לכולה כי הדדי דנבטייל דחשאת התעלאת בשלמי. כל הכהנים
ואמוראין נמי צפ"ג לפר זה פר יום הכפורים א"כ למה נאמר כאן אל מחוץ למחנה
אלא לומר לך כיון שיהא חוץ למחנה אחת המעסקים בהן מטמאים צנדיס:
הראשונים מצבאין בגדים. שם כילד זולין מוקמיין לה בשבטו הפרים נגריין
ע"ג קרקע דעבדי עקורה והנהה הא ללא הכי לא מטמאי דהולאת כתיב טענת דחמיא
דהמוציא בשר פסורה לתורה דהחם נמי לא מייבז ע"ד שנייה: עד שיצת
האור

המזבח ולחוק ומיחו קיפו לחמי נוחן שמן ופתילה בממורה שש אחריה הלוקה ופטרין
 בהו זר בפי' שני ליומא מהאי פעמא ליש אחריהן עבודה ומהלוקה גופה לא קסה
 ללאו עטרה היא כדלמרינן החם ע"כ עוד כתבו ז"ל המולה והמקיף והגונים לא דק
 דהנפשה קודמת למליחה כדחמיא הניף והניף קמץ ומלא והקפיר. ועוד אמרינן בקומץ
 דבה ובי ס"ד שור קרב אלא המזבח נבי לא מלא והיינו משום שהיתה המליחה אחר
 התנופה וההגשה ע"כ: הפרחת המולח. כן ז"ל: המניף המניש. שמניף את
 המנחה שטעונה ומטפה והמניש בחוץ המנחה וכו' לשון ר"ע ז"ל. אמר המלקט לכן
 רש"י ז"ל המניש מנחה בקרן מערבית דרומית כמשפחה ע"כ: ה"ו הקומץ והמקבל
 דב"ש בחוץ פטור. ואיחה בפי' שהטח והמטלה דף ק"ו. וכתבו חוס' ז"ל בוגיא זו
 דמסיף לה מאשר יעלה עולה או זכה דמה העלאת שהיא גמר עבודה הך כל שהיא
 גמר עבודה קסה אהיה ללעיל בר"פ שהוחט והמטלה דדרשנין להכי כתב רחמינא
 או לרבות את האורק כדכתבין לעיל בההוא פירקא סימן ו' ו' היכי דלא תיחו
 מנייניא דשמיטה וסגולה דלש"ל דלתייה מנייניא אשמיטין קרא ללא תיחי ותיחו
 ה"ו פטור קומץ ומקבל בחוץ האיל ולא כתב רבויא בהו לחיובא אש"ל דלחו מנייניא
 דהשטח וזריקה לכו פרכת מה לשמיטה שכן טוסלת שלא לשם אולנין בפסח כגון
 הוליס וזקנים שאין יכולין לאכול כוית זריקה הוכיח מה לזריקה שכן זר חייב עליה
 נתייח השמיטה הוכיח ומר. הדין הלא הכוה שכן עבודה ותייבין עליהן בחוץ הך
 אזי הביא קמייהו וקבלה שכן עבודה ותייבין עליהן בחוץ אפילו הכי כתיבין האיל
 ולא כתב לכו רבויא כדכתבינו גבי זורק: ולא כשום שומא. וה"ל תיפוק לי' משום
 ועל שכן מלקט דזכרת ז"ל כגון שטמא בפי'ס ולא שיה דפי'ס פריך ומשה
 בפרק שני דשבוטת חוס' ז"ל שס' ה' הגרפיין דף פ"ג. וביד פ"ד דהלכות ביאה
 מקדש סימן ב' ה' י': ד' ועבודה בבבורות. ר' יהושע בן קרחה היה דס"ן
 דקרא דכתיב ונס הכהנים הנגשים אל ה' ומקדשו וז' פרישת זכורות שהזכיר את
 הזכורות לפרוש מן הכהן שהם הכהנים הנגשים אל ה' להקריב קרבתה אבל
 רבי ס"ל וז' פרישת נדב ואביהוא שטעמו כפייה כהנים אבל הזכורות לא
 נקראו כהנים וקרא דכתיב וישלח את נערי בני ישראל ויעלו עולות דרבייל
 ליה הכי וישלח את נערי בני ישראל דהיינו זכורות להביא קרבתה ולעמוד
 עליהם ויעלו עולות אותן שפשיט להעלותם דהיינו נדב ואביהוא שמשבאו
 לסיני הופרשו להגשים: בכל מחנה ישראל. מפרש בגמרא בכל מקומות
 מחנה ישראל שאפילו בשעת סלוק משעות אין נכסלין אלא מוליכין עמו
 ובמרום הייטין אוליין במחנה והא קמ"ל דלא תימא איכסלו ביזא קמ"ל דלא דאמר
 קרא ונסת אהל מועד אש"פ שנסע אהל מועד הוא. ואיחה לירישא דמתיה' בפי'ס
 דזכורות דף ד' והנה פליגי ר"י ור"ל דל"י אמר דזכורות שוללו צמדק קדש
 ור"ל אמר לא קדשו דכתיב והיה כי יביאך וכתיב והעשרת כל פטר רחם כגול
 דמעיקרא הולדים קודם כמיסה לארץ לא קדוש וקרא דקדש לי כל זכור מוקף ליה
 ר"ל דוקא בגלדים במלריס וס"ו מסתברא דלי לא תימא הכי בן שנה צר מיעבר
 עבודה דהא משיאיו ממלריס עד שהוקם המשכן שחא חלה הוא דהואי והתם קפריך
 ודקרי ליה מאי קארי לה ומשי לה. ור"י ס"ל דקרא דהעברת דסינין קרא דכתיב
 כי יביאך ואשריך ללמדנו עשה מזהו וז' על זכור ששכילה חסנם לארץ ובוסקרא ד"ע
 קדשו בזכורות במדבר דהא כתיב בשנה שנת פקוד כל זכור זכר מן חודש ומטלה
 דודאי במדבר נולדו ואי אמר הכי אמר ר' יוחנן אמר קדשו ולא פסקו ור"ל אמר
 קדשו ופסקו משעת החשון של חומש הסקודים ואליך וליף לה מוהעברת כדלמרינן:
 ד' באו לגלגל. כשעברו את הירדן והוקעו אוכל מועד שס' שבע שנים שכתבו
 ובעט שהלקו: דותרו הבבות. דילפינן ליה מאיז כל הישר בשנינו יעשה: צפיר:
 ר"ע ז"ל ז"ל לא היה שם מחנה: קדשי קדשים נאבלין לפניו מן הקלעיו:
 שאין לך קדשי קדשים נאבלין קרבים בצמת יחיד דכל שאין יחד מרוב אין קרב
 בצמה קטנה ואין מחנה בצמה הלך עולם הוא דהואי ואין נאבלין ומטאת ואשם
 בצמות לצור הוא דקדשי ונאבלין לפניו מן הקלעיו: קדשים קלים בכל מקום.
 דכיון שפעלו הדגלים והן היו הולכין בכל הארץ לכובשה ולא היחה מתיחה שבינות
 המשכן בטלה קדושת מחנה ישראל. ומעשר שני לא הוזכר כאן לפי שלא נהנו מעשרות
 עד לאחר יובש והיישע רש"י ז"ל: בכל מקום. לא קתייב הכא בכל ערי ישראל
 לפי שלא היה להם עדיין ערים. הרמב"ם ז"ל: ד' ומעשר שני בכל הרוואה. חוס'
 פ' ידעות דף ט"ו: בסוף פירוש ר"ע ז"ל אבל אהה אוכל בכל מקום שאהה רואה.
 אמר המלקט ובגמרא פריך אימא בכל מקום שאהה רואה אי אהה מעלה אבל אהה
 זוכה בכל מקום שאהה רואה ושי' ר' ינאי אמר קרא שס' תעלה ושס' תעשה ואיכא
 חו נמי אמוראי דמסקו לה מקראי אחריני. וביד פ"א דהלכות בית הבקרים ס' ז'.
 וממתניתין דלעיל עד סוף פירקא לא מאלתיו שס' ביד: ד' באו לנוב ולגבעון וכו'.
 נס בח"ל הוחזק בהמות הפן משמע מפרווח רש"י ז"ל בפ"ק דקדושיין דף ל"ו ה"ס ה"ס
 אוחא ז"ל. ואיחה בחוס' פ' כל שעה דף ל"ח ודפ"ל אלו לא הולקיין דף י"ב ודפ"ל
 קדשי קדשים דף ס' וע"פ ונס בחוס' פ' ב' דף ק"ח ע"כ או נגסין במתניתין
 מעשר שני כדתיב אבל רש"י ז"ל כתב מעשר שני ל"ג במתניתין כלל ובגמרא פריך
 נסקיה להם ע"כ. ובגמרא פריך דמ"מ נמי נסקיה במוז' ונצטון כיון דנסתלקה כל
 קדושת טילה ומסיק דמתניתין ר"ס הוא דאמר במוז' וגלגל ונצטון חומת שאין קבוע
 [סדר קדשים ח"א]

להם זמן לא קרוב דהיינו זכור ומעשר בהמה וכיוצא בהם וכיון דמעשר בהמה לא
 הוא החם מעשר דין לא בני לאחיו החם דאתקוש להדי אכל לר' יודא אין הכי
 נמי דטוב ונצטון הוה כשילה וביה שולמיס לאכילת מ"ס: קדשי קדשים נאבלין לפניו
 מן הקלעיו. עיין במ"ס פ"ג דמנחות סימן ג': קדשים קלים בכל ערי ישראל.
 קסה לע"ד קת שכתבו חוס' ז"ל בפ' ידעות הסומאה דף ס"ו דכתבו בנזכוס פ'
 כתבא דכשילה וטוב ונצטון שאלכילין בכל הרוואה ע"כ וסמא יס שס' שעות או שמה
 דס"ל ז"ל דלכתחילה אפילו במוז' ונצטון נצטון שלא יאכלו הנשחים שס' אלא דוקא
 בכל הרוואה דו"ק. והתימא שלא הניחו בו כלל לא רש"י ולא הרב בגלגל אשכנזי ז"ל.
 ובפי' כל שעה שס' דף ל"ח גבי הא דגרסינן החם אמר ר"ל ואת אומרת הלוח חודה
 ורקיאי מר נאבלין במוז' ונצטון פירש רש"י ז"ל שרונה לומר דליה לכו ההר בכל
 מושבות שהיו יכולין להוליכין בכל מקום שירצו בחוד זמן אילתין כדתיב קדשים קלים
 ומ"ס בכל ערי ישראל שכתבאו לנוב לא היה שם משכן אלא בית של אנשים היה
 וקובע שם מוצח הנחשת אבל הדין לא היה שם שכתבאו ורובו שלששים עמד בקרית
 יעריש עשרים שנה עד שחלק ר' הוה ובינו לעין ונצטון עמד עד שצננה שלמה בית
 המקדש כדתיב ובינו הכהנים את ארון ה' וכשנצטנה טוב באו לנצטון ותיבן שס'
 מוצח הנחשת עד שצננה שלמה הבית עכ"ל ז"ל בקציר. ועיין מ"ס התו"ס והעתיק
 פה החכם הר"ם ז"ל ירושלמי ספ"ק דמגילה כהאל מועד עשו מ' חסר א' בגלגל עשו
 י"ד ז' שכתבו ז"ל שהלקו בשילה עשו ספ"ס במוז' ונצטון עשו ז"ל י"ג במוז' ומ"ד
 בנצטון וירושלמי עשו צננין ראשון ת"ל וצננין אחרון ת"ל לקיים מה שצאמר גדול
 יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן האחרון מן פ"ק דמגילה. ס"ק דמגילה
 דף י' ופירש הרמב"ם ז"ל נקרא ירושלים נחלה להחמלה קדושתה ועמידתה לעולם כו'
 [עיי' תו"ס] שאל' כי בחר ה' ציון וכו' כי יעקב בחר לו יונו כי לא יושב ה' אז
 עמו וכו' ובאר גדול מעלתה ואמר זאת מנוחת עמי עד וכו' ע"כ. ומתניתין דקתייב נחלה
 זו ירושלים ונס מתניתין דלעיל בסמוך דקתייב מנוחה זו טילה ר' יהודה הוא ור"ס פליג
 עליה דברייתא וס"ל דלפסא הוי דמנוחה זו ירושלים ונחלה זו טילה וחנא דבי ר' י'
 יאמשאל זו וזו טילה ור"ס בן יוחי אמר זו וזו ירושלים וסעמא דלולכו מפרש בגמרא
 וחנא דבי ר' יאמשאל דבדי ר"ס בן יוחי זו וזו ירושלים יאמר וכו' משכינוהו נצטון
 לנברי ע"כ ונצטון דחרי תנאי אליבא דר"ס דהא קיימא לן דסתא ר"ס הוא ר"ס בן
 יוחי. ודומה לזו הפלוגתא והסיקון כתבתי לעיל בפ"ס סימן ג' גבי על יסוד דרומית:
 קדשי קדשים נאבלין לפניו מן הקלעיו וכו'. פירוש צעק חומה חומת
 ירושלים קלעיו חומת עזרה ואמאי קרו לה קלעיו שהיא במקום קלעי המצב ועוד
 כסאיו צוין היו פירסין קלעיו במקום חומת עזרה ואוליין ע"כ. וביד ר"ס שני
 דה"ל מעשר שני: ד' שהקדשיים כ"ל: והקריובם כ"ל: והקריובם בשעת
 איסור במות בחוץ. כ"ל: בפירוש ר"ס בן יוחי זו וזו ירושלים דלכתיב חק עולם
 תהיה זאת להם. זאת להם. ואין אחרת להם. אמר המלקט פירוש לפירוש ז"ל דבראש
 פירקין דלעיל תניא בסוף דברייתא מכתא ואליך הכחוש מדבר בקדשים שהקדישין בשעת
 הישר הכמות והקריובין בשעת איסור הכמות שצאמר לנעון אשר יביאו וכו' למדכתיב
 אשר הם וזכרים משמע אשר היו עומדים לישבת בצמח ומכתא ואליך והביאו לה' זו
 מנחת עשה לא תעשה מנין ת"ל ולא יזכו עוד דמשמע מעשיו אסורין ועד עשיו
 היו מותרין יכול לא עשום כרת ת"ל חק עולם הדין זאת להם להקריובם וזו להם
 ולא אחרת להם פירוש עוש עשה ולא תעשה עליהם ולא עושם כרת. וביד פ"ק ס'
 דפרשת אחרי מות: י' ה"ל ומתן סובב. ופירש רש"י ז"ל מתן סובב מתן סניב שה"ל
 כדתיב הסתמה לשתי רוחות המזבח דהיינו שתי מנחות שפן ד': ר' יהודה אומר
 אין מנחה בבמה. ת"ק הוי ר"מ וכן הוא דברייתא בגמרא דף ק"ו. ואיחה
 למילתיה דר"מ בפי' שכול יוס דף ק"א וע"פ דמשמע שהקריוב חוס' ז"ל שס' דף ק"ו
 דר' יהודה אדר' יהודה. ובגמרא אמר רב שס' דלכתיב היתיר ים מנחה בצמח ים
 עיפא בצמח דלכתיב האומר אין מנחה מן חוץ עיפא מ"ט זכמים ולא מנחות
 זכמים ולא עיפא: מה בין במת יהודי וכו'. חוס' פ' קבלה דף ס"ו ודפ"ק
 דמשלה דף ג'. ועיין בפ' שני דטוטה דף ט"ו אי הוה משקין סוסות בגלגל ונמוז
 ובנצטון: ר' יהודה אומר אין בגמרה בבמה. חוס' דפירקין דף ק"ו. וכתבו
 הם ז"ל הכא בסוף פירקין אין מנחה בצמח ופירוק וננדי שרת וכו' מנחה לא הוי
 דומא דליק דמאן דלית ליה אין מנחה בצמח היינו ללא קרנה כלל אפילו בצמח
 גדולה בשעת הישר הכמות אלא כיוון וננדי שרת וכו' שרת ומנחה לדמים ופירוש
 אחריני הא אוקיימא דדוקא בצמח קסה אבל בצמח גדולה כגון מוצח הנחש' שכתבו
 ונצטון כהנו כוליהו דל"מ מודו דבקדשי צמח גדולה יש ראי ע"כ. וממילא משפחה
 דכיוון וכו' הם דברי סתמא דמתניתין אלא שהפסיק התנא במליחה דל"י משום
 הגשה דשייכא גבי מנחה וק פירש בחו"ס נ"ב: וביהין ובגדי שרת וכלי ישראל
 וכו'. כמלתין בר"ם שני אמרינן בגמרא ומאן לימא לן דלאן אסיר בצמח דילמא
 שרי בצמח וכתבו שם חוס' ז"ל והא ללא חייב ליה סכא במתניתין כדתיב כיוון
 וננדי שרת אפטר לומר דתנא ושייכא דהא שיר נמי יושב ע"כ: ומצוה לרבות.
 נמי אמר רמי נר חמא לא ענו דיש מנחה לדמים בצמח גדולה אלא בקדשים
 שהוקדשו לשמה והקריובם בה אבל קדשים ששחטן לנמה קטנה והכתיבין והקריובין
 בצמח גדולה אין חייבי ואש' בא ליתן עולה למטלה מן החוש יתן ואיכא צמח' הו ליתא
 אחרינא

אזריאל לרמי בר המא ושתי הלשונות סלין אדר' אלעזר : אבל הובן וכו'. חוס' פ' המזבח מקדש דף ס"ד : שוין בזה ובוה. בגמרא בבביתא יליף לה מוואת תורת זבח השלמים חובה אחת לכל השלמים ואפילו לשלמי זמה קטנה לכל מה שאעור בענין זמה אומר באותו ענין זמן לתורה וזמן לשלמים ומחמת פיגול וזאת

נמי מפגול יליף. בג"מ דעון עין וטמא נמי בזהו פירשתא כתיב והנפש אשר תאכל בשר מזבח השלמים אשר לה' וטומאתו עליו ואקטינהו רחמנא לומר שדיים שזו בין בזה גדולה בין בזה קטנה : סליק פרקא וסליקא לה מסכת זבחים

מסכת מנחות

בעה"י המלך המחולל בתשבחות. מסיר כל יגונות ואנחות. נתחיל מסכת מנחות

כתב הרמב"ם ז"ל בהקדמתו לסדר זרעים אחר זבחים מנחות כפי סדרם בתורה ע"כ. וכתוב במכילתא עלה ל"א וגם בפרש' מנה ולמה שנהנו לקרוא במסנה מנחות בשוא המ"ס דומה כי המ"ס שרשיה וכן היא הקריאה כפי הכל מנחות ה"כ המ"ס שרש כמו שהאמר מן גבעה גבעות ומן שפחה שפחות כן תאמר מן מנחה מנחות ואם יהיה המס נוספת היה ראוי לומר מקריאה בודיק תחת המס כמו מן מנחה מנחות או בפתח כמו מן מנחה שפחות ומן מנחה מנחות נכסים היא כוללת זכור לזכר מנחה דבריו שהיא ג"כ כמו מן שמחה שמחות כדכתיב בשמחות וגיל וגם מן בקשה בקשות כדכתיב כדכתיב מה הנה שבע כבשות האלה וזולתם. והנה זאת הקדמת הרמב"ם ז"ל למסכת זו :

ראיתי להקדים ג"כ למסכתא זו הקדמות כמו ששיתו לזבחים. ואומר שהמנחות מתחלקות חלק ראשון לשני חלקים. יש מנחה שנתפרת עם הקרבן והיא כהא עמו וזו היא נקראת מנחה נכסים ואי אפשר לאותו קרבן להיות מצוללת. ויש מנחה שהיא כהא דכתיב נכסים ר"ל שאינה מנחה נכסים. ומנחת נכסים היא כוללת זכור ויחיד. והנחנו כבר ביארנו בהקדמות של מסכת זבחים שכל מיני הקרבנות קרבנות זכור וקרבנות יחיד ד'. עולה והעלת ואכס ושלמים. ואלו הארבעה מינין נקרבין מהמנחה מיני בעלי חיים כן האין והבקר והעופות והחורים וכני יונה כמו שביארנו שם תנאין. ואומר ענה שקרבן העוף אינו ענין מנחה נכסים בשום ענין וכתוב בספרי יכול עולת העוף ענין נכסים תלמוד ואמר מן הבקר ומן האין וכן כתוב בפרשת נכסים וכן ההטא והאכס אין ענין בזה אחד מן מנחת נכסים לפי שהאמר בפרשת נכסים וכן או נדבה או צמועים ואמר כל הבא בנדר לא צדקה ענין נכסים יאלו חטאות ואשמות שאין בהם בנדר ונדבה ומעט זה אינן חייבים בנכסים לא הבכור ולא המועבר בהמה ולא הספק לפי שאין אחד מהן צא בנדר ונדבה. והנה עלה בידך מכל אלו ההקדמות כל עולת זבחים וכל קרבן שלמים הוא שענין נכסים בין שהן קרבנות זכור בין שהן קרבנות יחיד והמנחות והאכס אינן חייבים בנכסים זולתי חטאת מזורע או אשמו בלבד כמו שכתב עכשיו [פ"ט הל"א]. והדבר הנקרא מנחה נכסים הוא סלת בולל בשמן ית. והנכסים היא הין שמקריבין עם העולה או השלמים ג"כ והוא מה שגאמר ויין לנכך. ולפעמים קוראים לכל ר"ל הסלת בולל והיין נכסים דרך העברה בשמות לפי שאין היין צא בלא סלת ולא סלת בלא יין וכולן נכסים קרבן ר"ל העולה והשלמים כמו שביארנו. והשיעור שחייב להביא עם העולה מן הסלת והיין הוא עצמו שמיצאים עם השלמים. והשיעור הוא יתחלף ושתנה כפי שני הקרבן והן ג' שיעורין. השיעור הראשון שהיה הקרבן ממין השנים ואין הפרש בין גדול לקטן או מלעדי האין ר"ל שהיה כבש בין עגמו מנחת נכסים שענין כל אחד מהן בין שהם רצים או מוטעים עשרון סלת בולל בשמן רביעית הסין ויין לנכך רביעית הסין בין שמקרבין עולה או שלמים. ואם העולה או השלמים מגדולי האין והוא הנקרא איל תהא המנחה שחייב בה ב' עשרונים בולל [ברביעית] בשלשית הסין ויין לנכך שלשית הסין וזה השיעור הב' ממנחת נכסים. והשיעור הב' הוא ששה עולה או השלמים ממין הבקר ואין הפרש בין גדול לקטן. והמנחה הראויה לכל קרבן ג' עשרונים בולל בשמן חצי הסין ויין לנכך חצי הסין. והשיעור הזה נכפל כפי מנין הקרבנות בין שהן של יחיד או של זכור אמר רחמנא כמסך אפר העשו כלה תעשו לאחד במספרים. ואין חוס דבר ואלו מכלל זה ואין מוטעים עליהם ואין גורעין מהם זולתי הכבש שמקריבין בשני של הג המנחות וזה הכסף העומר שהיא עולה כמו שביארנו מה שכתוב עליו בתורה שהיא מנחתו שני עשרונים בוללים בשלשית הסין כמין. והנכסים שחייב בהן רביעית הסין יין כמו של כבש. וגם כן גדלה העלת מזורע ואשמו שעם כל א' משתייהן צא עשרון לפי שקרבן מזורע כמו שביארנו הוא שני נכסים וכבשה ועם חטאת ועולה ואמר במנחתם שלשה עשרונים וגו' וזו היא מנחת נכסים שזרפיין עם הקרבן כל עם כל העולה כן עם אומרי נמי. ואלו הם הנכסים ששעוים כל הקרבנות וכבר זכרנו אותן בחמשי משקלים ובכאן השלמנו סדרם וזהו חלק אחד מן המנחות. החלק הב' הם המנחות שאינם תלויין בקרבן והן שני מינים מנחת יחיד ומנחת זכור. ומנחת זכור ג'. אחד כהן. שומר התנופה וכאן הנקרב ביום שני של הג המנחות ועוד יתבאר כל משפחו במסכת זאת ומקריבין ממנו קומץ לגבי המזבח ואוכלין הכהנים הנותר. והמנחה השניה שתי הליהם והוא מביאין אותה יום עולת זכור וכבר זכרנו אותה בתחילת זבחים אמר הקמנא עליה מנחותיכם תביאו לחם תנופה וקראת מנחה שגאמר בהקריבכם מנחה

חדשה לה' בצבעותיכם. והמנחה השלישית לחם הפנים שאוכלים אותו הכהנים בכל יום שבת וסע י"ב חלות שני עשרונים יהיה החלה האחת. ואלו הב' דוחין את העומאה אבל לא תאכל את צאת צומאה כמו שכתבנו בשביעי מפקחים. ומנחת העומר לבדה היא שדומה את השבת כמו שהבאר במסכת זו : ומנחת היחיד מתחלקת לחמשה חלקים. החלק הא' שיתחייב בה על עין שעה. והחלק הב' שיתחייב בה על דבר שרואה לזקנו. והחלק הג' שיתחייב בה עם החלק ד' ידוע שנתחייב בו ואלו קורין זה מנחה דרך העברה ועוד יתבאר זה [פ"ו הל"ב]. והחלק ה' היא המנחה שחייב בה כהן גדול בלבד או הדיוט פעם אחת נמו שכתב. והחלק ו' שיתחייב עלמו בה בנדר או בנדבה : החלק ז' הוא שהיא שונג צמימות מקדש וקדשו או שנג בשבועות נטיו או עבר על שבועת העדות בין בניזיד בין בשונג והעובר על א' מאלה הד' חטאים חייב קרבן כמו שביארנו בתחילת דברינו במסכת זבחים ואם אין ידו משנת לאותו קרבן מקריב עשירית הדימה סלת לא יזק עליה שמן ולא יתן עליה לבונה וזאת נקראת מנחת חושא וכבר קראה ה' חטאת וזוהי שמקריבין מנחה קומץ ויחללו הכהנים הנותר. והחלק ח' היא מנחה שחייבת בה הסעם והנדבה מהמנחות כולן שהיא קמה שעורים והיא ג"כ בלא שמן ובלא לבונה ומקריבין ממנה קומץ לגבי המזבח ואוכלין הכהנים הנותר כמו שביארנו בב' מכותה והיא הנקראת מנחת קלאות וכן קרא אותה הכתוב. והחלק ט' שחייב בה ג"כ קרבן ידוע כגון שיתחייב אדם עצמו בקרבן תודה או ידור בניזיד ושלמי ימי המיירות. וכבר זכרתי בחמשי מנחות (הל"ו) שמקריבין עם התודה מיני הלהם וכן עם איל מיר ואלו המינים שמתצאים עם התודה ואיל מיר לא קרא אותה הכתוב מנחה בשום פנים וזוהי מכלל המנחות והכריה על זה * שם היא קראת הכהן תודה או איל מיר שישאל להלם שמקריב עממן כמו ישראל ואלו היה מנחה היה חייב לשרוף אותה כמו שאמר הכתוב וכל מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל אבל החמשים קראוה [מנחה] דרך העברה. והמסכת הזאת ג"כ תיקרת על מלאכת הלחם היה ואין יעשה וזמה שיעור. והחלק יד' הוא הנקרא חטאתי כהן גדול והוא עשירית האופה ומקריבין מנחתו עם חמדת של שחר ומנחתו עם חמדת של בין הערבים והיא נפרשת כולה שגאמר חן עולם לה' כליל תקטר וזו היא המנחה שחייב בה כהן גדול בכל יום והיא נקראת ג"כ מנחת כהן משח לפי שגאמר בה אשר יקריבו לה' ביום המשח אותו אבל מה שחייב בה כהן כעם אחת הוא כפי מה שאני אומר והוא שהכהן לכשגדול ורואה להכנס לעבודה בין שהיה כהן גדול או כהן הדיוט חטאת משעו שיביא עשרון סלת ומקריב אותו מנחה והוא שרף בולו לפי שהיא מנחת כהן כמו שביארנו ורמז בה בזה שגאמר זה קרבן חטאתי ובניו אשר יקריבו לה' וגו' הרי שכלל בספוק זה מנחה ל"כ שמקריב בכל יום ומנחת כהן כשיכנס לעבודה. ועד שהכהן מניחין אותו לעוד ששה ב' כ' שנה. והחלק יז' הוא לא אחיו הכהנים מניחין אותו לעוד ששה ב' כ' שנה. והחלק יח' שיתנדב והייב עצמו בכך וזו נקראת מנחת נדבה כמו שכתבנו והוא ה' מינין. סלת בולל בשמן לבדו ונקראת מנחת הסלת. או מאפה תנור והוא שני מינין חלות או ריקין או מנחה על המזבח או מנחת המרחשת וכל אלו פסוקי החורים ואיזה מין שיתחייב בו עצמו חייב בו. וכן היה שיעור. ולא יהיה פחות מעשרון כמו שהכתבנו. ואלו הם מינים לריבין לבונה ושמן וכולן סלת ומקריבין כהן הקומץ והנותר יאלו. והמנחות שזרפיין מהמנחות אחר הקרבת הקומץ קראים שרי מנחות והן נאכלין לכהנים ללא אם היתה מנחת כהן שהיא נפרשת כולה. ועוד יתבאר במסכת הזאת סדר מלאכת המנחות האלו כולן ושיעורן והפסולים הבאים עליהן וכל דליהם וזהו הדרש במסכת הזאת. וכבר כתבנו לך שכל המנחות סלת חוץ ממנחת העומר ומנחת סופה שהן מן השעורים. ומנחת סופה מיוחדת להיות מקמת שעורים. ואין שורפים א' מהן זולתי מנחת חובא (ט"ז) ומנחת כהן מניחיה דבר ששהא וכן מנחת נכסים לאיזה חלם ששהא. וכל מנחה מקריבין מהן הקומץ ויחללו הכהנים השריים. וכלל כל הדברים שגאמרנו שהן נאכלין לכהנים ללא בתחילת דברינו בזבחים ולא שחר לבאר מכל מה שיש בדעתנו להקדים זולתי ביאור שיעור העשרון ושיעור הכהן ששני אלו המדות אלו משערין כל המנחות והנכסים. והנני אומר שכבר זכרנו בסוף פאה שמה (שבתלמוד) [שיש בתלמוד] ד' אצבעות בארך וד' אצבעות לרוחב ברום שהיא אצבעות ושיעור משער אצבע (ג"א) או עשיריה מאצבע) והתא האצבע שמשערין בה גודל מיד ביטוינת בבביתא שזו המדה נקראת לוג ורביעיתה יקרא רביעית והיה המזכר בזהו שבו משער הכתוב להם ים ושאר המנחות כרביעיתו ושלשיתו ומניחיה הוא מחזיק י"ב ליגין. וכבר כתבנו בספרי כבש ג' לוגין וכבשי איל ד' לוגין * מנחות מ"ו ע"ב.